

9 Aralık 2012

Uzun süreden beri yazmamıştım. Düzenlemeler oldu, Zağros'tan Cudi'ye geldim. Geleli dört ay oldu. Botan'dan ayrıları epey zaman olmuştu, bir daha Botan'a geri gelmek ayrı bir duygu. Daha önce yazmıştım, en son Botan'dan çıktığım zamana kadar yazmıştım, ve yine Botan'a geldiğimde yazmaya başlıyorum. 2007'nin son ayında güneye ulaştım, gitmemin sebebi hem eğitim için hem de tedavi içindi. Kışın ilk ayında geçtim, havalar soğuktu. Hem aşırı uzun yürüyüş, hem de bel ağrısı çekilmez bir hal oluyordu ama ona rağmen geçmemiz gerekiyordu. Neyse sınırı sağlam bir şekilde geçtik. Geçtiğimiz Hezil suyu çok soğuktu, zaten sınırın kendisi de suydur, yarıya kadar ıslandık Karşı tarafa Zaxo'nun biraz yukarısından geçtik, orada bizleri Agit Guyi ve yanında bir de yaşlı bir köylü bekliyordu. Orada biraz dinlendikten sonra ıslanan elbiselerimizi kuruttuk. Ondan sonra her birimiz bir odun kaldırarak sırtın diğer tarafına geçtik. Isınmak ve kendimizi kurutmak için bir ateş yaktık, akşama kadar orada kaldık. Akşam Haftanın'e doğru yol almaya başladık. Yarım saat sonra bir araba gelip bizleri Haftanın'e götürdü.

Haftanın'de dört veya beş gün kaldık, onda sonra da bizi Zap'a götürmek için bir araba ayarlanmıştı. Yine yağmurlu bir geceydi. Araba ancak bizi Metina'nın yamaçlarına kadar götürebildi. Yol çamurlu olduğu için araba çıkamıyordu, iki üç saatlik yolu yürüyerek gitmek zorunda kaldık. Yolu da bilmiyoruz, şoförün tarifine göre araba yolunun sonuna kadar gittik. Orada arkadaşlar bizi karşılamak için gelmişlerdi. Gelen arkadaşlar tanıdık. Oradan da iki saatlik yürüyüşten sonra Reşava'daki özel kuvvet Karargahına ulaştık. Gece yarısıydı, herkes yatıyordu. Bizleri karşılayan kamp subayı kısa boylu, Zeynep arkadaşı. Kamelyada dinlendik, yorgunluktan sonra bir çay, yorgunluğumuzu biraz da olsa giderdi. Ondan sonra istirahat edeceğimiz mangalara götürdüler. Artık yerimize ulaşmıştık, özel kuvvet karargahındaydık. 2003 yılında kuzeye gitmeden önce karargahta onlarca tanıdık arkadaş vardı. Onlar da kuzeye ve başka alanlara görevlere gitmişlerdi. Bu arkadaşların çoğu Botan, Dersim, Amanos, Amed gibi yerlerde şehit düştüler. Şu anda Karargahta sadece bir kaç tanıdık arkadaş vardı, hepsi kuruma yeni gelmişlerdi. İnsan tanımadığı bir ortama girdiği zaman yabancılik çekiyor, tanıdık birkaç arkadaş olmasaydı belki kamelyaya yemek yemeye gitmeye utanacaktım. Kuzeyden gelen arkadaşlara büyük bir ilgi geliyor, arkadaşlar insanı tanımak ya da nasıl bir pratik yürüttüğünü anlamak için etrafına toplanıp ilgiyle dinliyorlar. Biz de pratikte olup biteni fazla abartmadan arkadaşlara anlatmaya çalışıyorduk.

Güneye geçtiğimiz için biraz rahattık, "burası güneydir, düşman rahat saldırı yapmaz" mantığı vardı. Düşman özellikle 2007 baharında Gabar'a çok yönelmişti, Her gün operasyon, çatışma, obüs atışları oluyordu. Biraz alışmıştık. Aralık ortalarıydı, düşman bir filo ile güneyin tüm yerlerine uçak saldırısı yaptı. Kandil'den Zap'a kadar bir gecede 52 uçakla ve top atışlarıyla saldırdı. Bu saldırılarda düşmanın söylediği gibi fazla kayıplarımız yoktu. Bu saldırılardan sonra tedbirler alınmaya başladı. Parlamento dediğimiz Zap vadisindeki şikefte Askeri Konsey Toplantısı yapıldı. Bu toplantıya hem örgüt yönetiminden, hem de pratik sahalardan gelen yönetim düzeyindeki arkadaşlar katılmıştı. Ben de ilk defa böyle bir toplantıya katıldım. Biraz heyecan vardı, kuzeyden geldiğimiz için toplantıda bazı görüşleri dile getirmek gerekiyordu. Böyle toplantılarda tecrübem yoktu, birçok arkadaş görüşlerini dile getirdi. Üçüncü gün son oturumdu, ben de söz hakkı alıp birkaç görüş belirttim. Abbas arkadaş göz altından belirgin bir ifadeyle bakıyordu. Ben de Botan'da yaşanan olumsuz pratikler hakkında, o zamanlar sürekli kullandığımız telefonlar hakkında ve kadro eğitimleri üzerine değerlendirmeler yaptım. Ertesi sabah kontrol için doktora gittim. Toplantı devam ediyordu. Üç gün sonra geldiğimde toplantı bitmek üzereydi. Geldiğimde Sedat arkadaşı gördüm. Sorduğumda yaptığım değerlendirmeler için Abbas Arkadaşın çok kızdığını söyledi. Zaten Delal ve Mazlum Amed arkadaş onlar da kuzeyden yeni gelmişlerdi. Delal Arkadaş Abbas arkadaşın yaptığı eleştirilerden dolayı bir gün boyunca hastalanmıştı. Mazlum arkadaş daha beter olmuştu. Ben hazır değildim, Abbas arkadaş diyor "bu Gelhat arkadaş nerde? Saf saf değerlendirmesini yapıp elini kolunu sallayıp gidiyor" Ben bunları duyduktan sonra artık ne yapıp edip Abbas arkadaşla görünmemem gerektiğini düşündüm. Beni bir yerde yakalarsa artık gerisini siz anlayın. Şikefte doğru gidiyordum, viraja ulaştığımda baktım Abbas Ark suyun kenarından yukarı doğru çıkıyor. Durdum, belki bu yöne bakmaz, direk içeriye girer diye düşündüm. Çıkar çıkmaz olduğum yöne baktı, beni gördü. "Aha seni yakaladım, gel bakalım buraya, sen nereye kaçmıştın?" dedi. Elimden tutup "gel beraber yemek yiyelim" dedi. Ben öğle yemeğini yemiştim. Bana kızmasını bekliyordum ama tem tersi oldu.

Bu toplantıdan sonra Özel Kuvvetler konferansına katıldım, ondan sonra da araziye biraz dolaştım. Havalarda çok soğuktu, belim çok ağrıyordu. Artık bazen yerimden kalkamıyordum, hiçbir ilacın faydası olmuyordu. Bazen günde doktor üç iğne vuruyordu, ama faydası yoktu. Şubat'ın sonlarına doğru geldiğimizde tedaviye gitmek için parlamentodan ayrıldım. On dakika yürümeden uçaklar Parlamento şikeftini vurdular. Tek başıma idim. Koşar adımlarla kendimi Dehle Şino'ya bıraktım. Orada sağlam bir şikeft vardı, oraya ulaştığımda orada bir arkadaş daha vardı. Orda bir iki saat bekledikten sonra Dola Quruma'ya doğru yürümeye başladım. Orada da arkadaşlar vardı. Biraz dinlendikten sonra onların yukarısında bir birim daha vardı, onların yanına gittim. Orda bir arkadaş daha vardı o da benimle tedaviye gelecekti. Sabaha kadar orda bekledik daha hava aydınlanmadan Sergele tarafına gittik. Sabah olduğunda Türk Ordusu Zap operasyonuna başlamıştı. Her yere uçaklar vuruyordu. Zaten düşman diyordu, “ilk hava saldırılarında 240 kişiyi öldürmüştük, 60 kişi kalmış, gidip onları da öldürüp geleceğiz” Böyle propaganda yapıyorlardı ama amaçları güneyi işgal etmekte.

Her yerde düşmana darbe vuruldu. Nasıl çıkacaklarının derdine düşmüşlerdi, gelen operasyon fiyasko ile sonuçlandı. Ben de o gün sözde tedaviye gidecektim ama olmadı. Karargahtan talimat geldi, “sen oradaki cepheye bakacaksın” denildi. Zaten böyle bir durumda tedaviye gitmek doğru da olmazdı. Yanımda silahta yoktu, sadece bir tabanca vardı. Tabanca böyle durumlarda neye yarayacak, oradaki arkadaşlardan kırık dökük bir silah aldım, tek başıma Bahar tepesine gittim. Yolu da bilmiyorum her yer karlarla kaplı. Bir iki saatlik tırmanıştan sonra tesadüfen bir grup arkadaş gördüm. Orada beş on dakika dinlendikten sonra yanıma yolu tanıyan bir arkadaş verdiler. Tekrar kendimizi aşağıya bıraktık. Bir saat berwar gittikten sonra tekrar yukarıya çıkmaya başladık. Sabah saatlerinde yola koyulmuştum ancak akşam saat sekiz buçukta ulaştım.

Operasyon bir hafta falan devam etti. Ondan sonra geri çekilme yaptı. Ben de Bahar Tepesi Amediye tepesi ve orta alanda arkadaşların mevzilenmesiyle uğraşıyordum. Tabii ki operasyona göre biz geri cepheydik, ama güneyden gelseydi ön cephe oluyorduk. Düşman güneyden de gelmek istedi, fakat halk bırakmadı. O zaman güney halkı büyük bir fedakarlık yapmıştı. Operasyondan sonra ortam sakinleştikten sonra Hewler'e tedaviye gittim. Hewler girişinde kimlik olmadığı için beni yakaladılar. Birkaç gün sonra bir şey anlamadıkları için serbest bıraktılar. Partiye katıldığımdan beri ilk defa şehre iniyordum. Bir Kürdistan şehri Hewler. Biraz yabancıydım, yanımda Sipan Urfa arkadaş vardı, her yeri biliyordu. Orada birkaç gün bekledikten sonra Kerkük'e gittim. Sağlık komitesinin yanına. Birkaç doktor kontrolünden sonra ameliyat olmak için sözde bir özel hastaneye gittim. Kerkük şehri petrole, yani yer altı zenginliklerine sahip bir şehirdi. Fakat o zenginlikten sadece bazı kesimler faydalaniyor, şehrin her tarafı kir içindeydi. Ne alt yapısı, ne suyu, ne elektriği vardı. İnsan sokaklarda yürüdüğü zaman midesi bulanıyordu. Bir de oradaki sıcaklıklar belki 50 dereceye ulaşıyordu, hatta geçiyordu. Günün ortasında sokak ve caddelerde insanları görmek çok zordu, sıcaktan tüm dükkanlar kapalıdır. Evin içinde de klima olmadan durmak imkansızdır.

Böyle bir yerde disk ameliyatı oldum. Üç ay yatakta kaldım, neyse sizleri boş yere fazla yormayalım, artık siz anlayın. Böyle bir şehirde, o sıcaklıklarda insan nasıl olacak siz düşünün. Üç ay nasıl geçti? Her bir günü bir yıl gibi geliyordu. Dağ koşullarına alışmıştım, buralara alışmak zordu. Onun için biraz kaldıktan sonra her gün arkadaşlara dağa gitmek için öneri yapıyordum. Ancak üç ay sonra dağa geldim. Kandil'e geldim. Çoktandır Cemal arkadaş görmemişim. Orada onu görme imkanım oldu. Biraz da heyecanlıydım. Bazı konuları tartıştık, ondan sonra da Cemal arkadaşın talimatıyla Xınere alanına geçtim. Orada iki ay kaldıktan sonra Heval Cemal'in güvenliğinde kaldım. Cemal arkadaşın yanında birçok anılarımız oldu. Ben Cemal arkadaşla daha önce Botan'da kaldığım için biraz rahattım. 1998'de Botan'da Derya Qaçe eyleminden iki gün önce Rojhat Bıluzer arkadaş Masiro suyunda şehit düşmüştü. O zaman eylem için yüz elli arkadaştan daha fazla arkadaş toplanmıştık. Biz de o gün eyleme gidecektik, o esnada Rojhat arkadaşın şahadeti yaşandı. Hemen yanımızda olduğu için etkilenmiştik. Orada birçok arkadaş vardı. Cemal arkadaş, Mehmet Gui arkadaş, Sorxwin, Çiçek Kıcı arkadaşlar da ordaydı. Ertesi gün cenaze töreni yaptık, cenazeyi gömdükten sonra Cemal arkadaş Besta tarafına gidecekti, biz tören yaptık. Akşam Cemal arkadaş yarım saatlik bir konuşma yaptı. Öyle bir ajite çekti ki, saçlarımız diken diken oldu. Ben o zaman az kalsın diyecektim “Cemal arkadaş artık yeter, devam edersen elime bomba alıp düşmanın üzerine gideceğim”. O zaman biraz daha gençtik, kanımız kaynıyordu, gerçi şimdi de o sıcaklığı daha koruyoruz ama öyle bir anımız olmuştu.

Sonbahara kadar Cemal arkadaşın yanında kaldım. Bu benim için büyük bir şanstı. Bir bakıma örgütün yanında kalmak başlı başına büyük bir eğitimidir. Örgütün çalışma tarzı nasıldır, yaşam tarzları nasıldır? İnsan bazen

şşıyor. Düşman bazen anti propaganda yapıyor işte “örgütü yönetenler insanları savaşa ve ölüme gönderiyorlar, kendileri de bolluk içinde yaşıyorlar” diyor. Tabii ki ahmak, beyinsiz ve bir kişiliğe ulaşmamış insanlar dışında buna kimse inanmaz. Ben düşmanın özel savaş yöntemlerine hiçbir zaman inanmadım ve benim inancıma göre örgütün yanında ve yakınında bir gün kalmak bile bir PKK militanını yıllarca pratikte yürütecektir. Benim içinde Cemal arkadaşın yanında kaldığım 3-4 aylık bir süre benim için ‘insan nasıl düzenli, disiplinli ve yaşamını bir program içinde nasıl örgütler’ noktası bir eğitimdi. Mesela Cemal arkadaş sabah erkenden kalkıp bir saatlik spordan sonra çalışmaya başlıyordu; bazen gece yarısına kadar, bazen çalışırken sandalyenin üzerinde uyukluyordu. Her gün misafirlerle, arkadaşlarla tartışmak, yine yakındaki güçlere toplantı yapmak bazen insanın kafasını karıştırıyordu.

Biz de böyle değildir. Biz bazen bir saat kitap okuduğumuzda hemen sıkılıp kitabı bir köşeye bırakıp yatıyoruz. Bazen de bir saatlik nöbet çok sıkıcı geliyor onu da doğru-düzgün tutamıyoruz. Bizimki tam tersidir, çalışma tarzımızda düzen yoktur, disiplin zayıftır, kendimizi tam programlamıyoruz. Önümüze ne gelirse ona el atıyoruz, bazen her işe el atıyoruz ama hiçbirini de doğru düzgün başaramıyoruz. Yarım yamalak kalıyor. Bu yaptığımız pratiklerde de böyledir. Onun için pratikte de başarılı bir pratik ortaya çıkaramıyoruz. Gerçi Kürt kişiliği biraz keyfidir, kendine göredir onun için sürekli başkasınıdır, onun için sürekli başkasının kölesi olmuşuz, hiç kendi ulusumuz için çaba göstermemişiz.

Bu PKK ve Önderlik sayesinde aşılmıştır. PKK Kürt insanında ulusal bilinci geliştirmiş, kendi iradesine kavuşturmuştur. Örgütü yönlendirmek, ayakta tutmak kolay değildir. Böyle bir çalışma tarzı olmazsa nasıl bir örgüt haline gelirdik acaba diye düşünüyor insan.. Örgütü yöneten Cemal, Cuma, Abbas arkadaşlar Önderlikle yoldaşlık (gerçek yoldaşlık) yapmış arkadaşlar. Önderliğin eğitimini almış arkadaşlar, ismini saymış olduğum arkadaşların benim için paha biçilmez bir manevi değerleri vardır. Benim için her biri bir önderdirler. Bu yoldaşlarım için, tüm yoldaşlarım için de her zaman hiç tereddüt etmeden kendimi feda ederim. Önderlik, şehitler ve bu yoldaşlar sayesinde yitirmiş olduğumuz insanlığımızın bilincine vardık.

Ben Cemal arkadaşın yanında kaldığım süre içinde birkaç anımı yazmak istiyordum. Birkaç gün olmuştu oraya gideli. Akşam karanlık bastığında arabayı istedik. Geldiğinde güvenlik için Cemal arkadaş ön koltuğa binmesin diye oturdum. Baktım Cemal arkadaş şöför yerine geldi, arabayı sürecekti. Ben camı açtım, jimin re got “Heval çıma te cam vekir”, min ji got: “eğer erebe bıqulube eze xwe came de bı avejım” Ji min re got, “heval malumat şaş dane te.” Vitese erebe li ser 5’e bu. Erebe lez ajot, ez tırsiyam, min got erebe niha vegere eme çi bikin. Min dılexwede digot, “Qurban, heyran, mın henek kir. Hema tu hedi bi ajo.” Biranine ke bi wi avayı hat sere min.

Bir defasında Önderliğin İngiliz avukatları geldiler, görüşmelerden sonra gittiler. Ertesi gün keşif uçakları dolaşıyordu, öğlene kadar dolaştılar. Keşif gittikten sonra Cemal arkadaşla beraber oradan çıktık, beş yüz metre yan tarafında bize ait çadır vardı, oraya gittik. Oraya ulaşır ulaşmaz savaş uçakları gelip çıktığımız yeri vurdular. Orada arkadaşlar vardı, hem Karasu arkadaş hem de güvenliği. Biz hemen Cemal arkadaş yamaçlara götürdük. Uçaklar vurup gittikten sonra hemen güvenlikteki arkadaşları uçakların vurduğu yere gönderdim. İki arkadaş Cemal arkadaşın yanında kaldık. Ferhat Rus arkadaş küçük cihazla bağlantı kurup “kimse kalmamış” dediğinde cihaz sesi Cemal arkadaş da gitti, ben hemen kendimi biraz uzaklaştırdım, “ne oldu, ne oldu” dediğinde “bir şey yok” dedim ve kendimi sırtın üstüne bıraktım. Yukardan baktığımda Karasu arkadaş görünüyordu. Ben hemen dedim “Heval Cemal Heval Karasu aşağıdadır, görünüyor” gözleri yaşlarla dolmuştu. “Hani nerede” dedi. Onu gördüğünde kendimizi onların yanına bıraktık. Aşağıya indiğimizde Karasu , Bozan ve Sozdar arkadaşlar da gelmişlerdi. Olay yerinde dört arkadaş şehit düşmüşlerdi. Cemal arkadaş ısrar ediyordu, orayı kontrol etmek istiyordu. Ben ısrarla “hiçbiriniz oraya gitmeyeceksiniz” dedim. Ondan iki ay önce yine uçaklar yeni savaşçı arkadaşların eğitim gördüğü yeri vurmuştu, ondan yarım saat sonra uçaklar tekrar geliyorlar ama vurmuyor. Böyle bilgiler çabuk yayıldığı için düşmana bilgi gidiyordu. Bu benim beynimde önemli bir nokta olarak kalmıştı, onun için bırakmadım. Hemen arabayı çağırdım, arabaya binip beş-on dakika gitmeden uçaklar tekrar gelip orayı bombaladılar. Biz hemen arabayı bir kenara çekip arazide bekledik, ben dedim “Heval Cemal sen diyordun oraya gidip kontrol edelim, biz orada olsaydık daha ağır kayıplar verecektik. “Dedi: “ Doğrudur, ben öyle söyledim” Ondan sonra yine arabaya binip kalacağımız yere gittik. Bu olaydan bir hafta sonra PKK Ocağına eğitime gittim.

PKK içinde bir militanı ayakta tutan, insanı bilinçlendiren eğitimidir. Önderliğin en çok önem verdiği şeylerden bir tanesi de eğitimidir. İnsanın kendisini eğitmesidir. Önderliğin eğitim tarzı olmasaydı Kürtlerde bir bilinç gelişmezdi. Bizim eğitime yaklaşımımız Önderliğin çok gerisindedir, sürekli eğitimden kaçma yaklaşımlarımız çoktur. Eskiden bize bir saat eğitime girin deselerdi biz hemen bazı gerekçeleri bulup kaytarırdık. Sabahtan akşama kadar mevzi kazmaya gönüllü giderdik ama bir saatlik eğitimden kaçardık. Belki birey olarak bu tarzı aşmışım, eğitime daha sıcak yaklaşıyorum. PKK Ocağında eğitim görmek farklıdır, her yönüyle örgüt yönetimi eğitim üzerinde duruyor, gelip ders de veriyorlar. Bir de devrelerdeki arkadaşların konumları da farklıydı, hepsi eski ve pratikte kalan yapı ve yönetim düzeyindeki arkadaşlardı. Bizim devre de öyleydi. Yedinci devre “Önderliğin özgürlüğü” devresiydi. Bu devredeki birçok arkadaş şehit düştü.. Hüseyin arkadaş, Sadık arkadaş, Bawer Urfa arkadaşlar eğitimden sonra pratik sahalarda şehit düştüler.

Ocakta ciddi bir yoğunlaşmadan geçtim. İnsan pratikten sonra rahat bir yoğunlaşmayla eğitime girdiği zaman farklı oluyor. Hem pratik içerisinde hem de örgüt içerisinde yaşanan yetersizliklerin farkına varıyor. Düşmanı tanıma, taktik uygulama ve yaşanan tikanıklıklar, bunu aşma sorunlarımız, klasik komuta tarzlarımız en önemlisi de örgütsel sorunlarımız örgüt tarzına ve yaşamına tam gelememe, kendisini esas alan yaklaşımlar, bunların hepsinin üzerinde tartışmalar yapıldığı zaman insan anlıyor ki örgütle aramızda uçurumlar kadar mesafe var.

Beş aylık bir eğitim devresinden sonra HPG’den gelen birçok arkadaş grup olarak tekrar HPG’ye geldik. Bir yıllık bir süreden sonra tekrar Zap’a geldik. Özel Kuvvetler Karargahında kaldım, oradaki çalışmalara katıldım. 2009 yazında HPG beşinci konferansına katıldım. İkinci defa örgüt konferansına katılıyordum. 2001’de HPG’nin kuruluşu olan birinci konferansa katıldım. İlk başta HPG birinci konferansı ilk konferans olduğu için tam alışamamıştık. ARGK’ye alıştığımız için HPG’ye alışmak biraz zordu ama yıllar geçti tam almışsınız. HPG beşinci konferansı da benim için bir şanstı. Konferanstan sonra kuzeye gitmek istiyordum, bu konuda Abbas arkadaşla tartıştım ama önerim kabul edilmedi. Ama yine de dayatmalarım vardı. Konferanstan sonra Amediye tepesindeki özel kuvvetlere katılım devresinin yanına gittim. Yeni toplanıyorlardı. Sonbahara kadar orada kaldım. Kamp yeri yapma ve elemelere kadar oradaki çalışmalara katıldım. PKK Ocağında beraber olduğumuz birkaç arkadaş şehit düşmüşlerdi. Hüseyin, Sadık ve Merxas arkadaşlar. Bu şehit arkadaşlar üzerine az da olsa bazı hatıraları ve örgüt içerisindeki militan duruşlarına ilişkin yoldaşlığın borcu olarak birkaç şey yazmak istiyorum.

Hüseyin arkadaş; Yıllarca örgüt içerisinde kalmış, Amed, Botan, Zağros ve hemen hemen Kürdistan’ın tüm alanlarında komutanlık yapmıştı. Heval Hüseyin’i ben ilk başta Botan’da tanıdım. İlk defa Herekol’da karşılaştım, daha önce arkadaşlar bana bahsetmişlerdi. Askeri yönden güçlü ve planlama konusunda çok titiz olduğunu söylemişlerdi. Daha sonraki yıllarda beraber pratik çalışmalara katıldık, Botan’ın tümü alanlarında kaldı. En çok da Gabar’da beraber kaldık. Heval Hüseyin her ne kadar yaşı ilerlemiş olsa da pratikte bir genç gibi görünüyordu. Her şeye örgütsel yaklaşıyordu. Bu konuda taviz vermiyordu. Düşman bazen operasyona çıktığı zaman hemen düşmanın hareket tarzını çözümleyip soğukkanlı yaklaşıyordu. Nerede, nasıl yapacağını, nasıl yaklaşacağını biliyordu. Yaşamda çok mütevaziydi, sürekli pratikte arkadaşların içindeydi. Düşmana karşı müthiş bir tepkisi vardı. Daha önce Türk ordusunda subaylık yapmıştı, onun için savaştığı düşmanını çok iyi tanıyordu. 2005-2005 kışında Gabar’da beraberdik. Botan saha Komutanıydı. Kışın ortasında operasyon olmuştu, gece yarısı düşman bulunduğumuz kampın yüz metre yukarısından geçiyordu. Ben hemen heval Hüseyin’i uyandırdım ”Yukarımızdan düşman geçiyor, herhalde operasyonu bu tarafa kaydırıldılar” dedim. Biz daha önce tartışmıştık , sabah erkenden kendimizi Şahin Çiya tarafına verecektik. Ama düşman operasyonu bu tarafa kaydırıldığı için orası biraz tehlikeli ve operasyon hattı üzerindeydi. Her yerde kar olduğu için orada durmak tehlikeliydi. Biz sessiz bir şekilde kamptan çıktık, Şahin Çiya boğazına geldiğimizde ben ,Doğan Kobani ve Heval Hüseyin kendimizi boğaza verdik . Etrafı biraz dinledik, düşman da beş yüz metre sağ tarafımızda bulunan Katliam tepesinde. Sesleri geldi, ilk başta ben ve Doğan arkadaş sesleri duyduk. Hüseyin arkadaş da duymuştu ama tam netleştirmek istiyordu. Birkaç defa daha ses geldi, hepimiz sesi işittik, Heval Hüseyin “Ne yapalım” dedi. Ben araziye iyi tanıyordum.” Heval Hüseyin burada kalırsak sabah erkenden çatışmaya gireceğiz, bu karın içinde çatışmaya girsek bizim açımızdan kötü bir sonuç olabilir, çünkü çatışma bizim insiyatifimizde gelişmeyebilir, onun için biz kendimizi Çiyaye Bızına yamaçlarına versek daha iyi olacaktır.” Dedim. Gündüz Çiyaye Bızına yamaçlarının keşfini dürbünle yapmıştım. Oralara kar yağmamıştı. Orda çatışmaya girsek de insiyatifimizde olur, düşmana darbe vurabiliriz. Heval Hüseyin “oraya yetişebilecek miyiz?” dedi. Ben, “acele

edersek ulaşabiliriz” dedim. Havanın aydınlanmasına iki saat kalmıştı ve acele bir şekilde kendimizi vadiye doğru bırakıp ondan sonra yamaca çıktık. Hava aydınlanır aydınlanmaz kendimizi uygun bir yere verdik. Heval Hüseyin saha komutanımızdı onu korumamız da gerekiyordu.

Kışın ortasındaki bu operasyon birkaç gün sürmüştü, ne bir temas yaşandı ne de kamplarımız deşifre oldu. Kışın ortasında kamplar deşifre olsaydı gidecek veya kalacak başka bir hazır yerimiz yoktu. Ondan sonra kamplarımıza geri döndük.

En son kuzeye gelişimizde Heval Hüseyin de kuzeye geliyordu. Hasta ve yaşının ilerlemesine rağmen kendisini dayatıyordu. Yıllarca kuzeyde kalmıştı ama bu son süreçte AKP hükümeti Önderlik üzerindeki tecriti ağırlaştırmıştı. Avukatlarıyla ve ailesiyle hiçbir görüşmeye izin vermiyordu. Heval Hüseyin bundan çok etkileniyordu, hepimiz de etkileniyorduk ama heval Hüseyin bunu kaldıramıyordu. Çok duygusal yanları vardı, sürece cevap olmak istiyordu onun için kuzeye gelmek için dayatıyordu. Biz onlardan önce kuzeye geçtik, onlar daha sonra gelmişti. Belli bir süre Kato Jirka’da kalıyor, araziye dolaşmak istiyor, eskiden arkadaşların döşediği bir mayına basıyor, birkaç saat sonra kan kaybından şehit düşüyor.

Heval Hüseyin’in şahadetinin tüm arkadaşlar üzerinde ağır bir etkisi oldu. Çünkü yıllarca gerillacılık ve komutanlık yapmıştı. Herkes tarafından tanınan değerli bir komutanımızdı Heval Hüseyin. Senin şahsında tüm şehitlerimize söz veriyorum, sizin silahınız yerde kalmayacaktır.

Heval Sadık’ta 1993’den beri örgüt içerisindeydi. Daha öncede Botan ve Mardin’de kalmıştı. Eğitime gelmeden önce Rojava’daydı, oradan eğitime gelmişti. Örgütsel ve pratikte güçlüydü, daha önce de tanışıyorduk. Eğitimde de sürekli bir katılımı vardı. Sürekli eğitime katıldığı için bazen kısıkanıyorduk. En çok Önderliğin savunmaları üzerine yoğunlaşıyordu. Müthiş bir birikime sahipti. Yoldaşlığa bağlılığın bir timsaliydi. Gittiği her yerde saygınlığıyla biliniyordu. Pratikte düşmanı çözümleme yanı güçlüydü. Yaşam konusunda hiç taviz vermiyordu. Heval Sadık’ın olduğu yerde yaşam içerisinde sorun çıkaranlar kendilerini bir kılıfa koyuyorlardı. Eğitimden sonra genel öz savunma çalışmalarını yürütmek için Botan’a geldi. En son Cudi’ye gelmişti. 21 Mart 2012’de Gire Çolya’da çatışmada şehit düştü. Kahramanca çatışarak şehit düştüler. O çatışmada en az otuz, kırk asker ölmüştü. Ama her zamanki gibi özel savaş devleti sadece dokuz ölüsünü verdi. Ölülerini saklıyordu, o çatışmada beş arkadaş şehit düştü. Sadık, Refik, Tolhıldan, Kurtay ve Sason arkadaşlar Kürt tarihinde her zaman olduğu gibi teslimiyeti kabul etmeyip direnerek kahramanca şehit düştüler. Bu direniş Sadık arkadaşın komutanlığında gerçekleşti.

Heval Merxas 2003 yılında güneyden Botan’a geçerken tanıdım. Bir yıl Besta’da kalmıştı. Ondan sonra da Gabar’a geldi, Merxas arkadaş mütevazi, canlı, şakacı sürekli moral kaynağı olan bir arkadaştı. Okulda bir defasında Heval Merxas mutfakçıydı, aynı komündeydik. O günde tavuk eti vardı. Ama yemek yapmayı unutmuştu, paniğe girmişti, nasıl yemek yapacağını bilmiyordu. Akşamdan etleri doğramıştı. Biz eğitime gidecektik, sabah kahvaltısından sonra eğitime gidecektik. Heval Merxas’ta yemeği nasıl yapacağını düşünüyordu: “Mın got heval Merxas, ma te goşt hur ne kiriye” Heval Merxas hevi kir ku eze jere bejım vi awahi çeke. Mın je re got “temam, here goşt deyne ser agrı.” Öğle arasında geldiğimizde yemeği o kadar kaynamıştı ki çorba gibi olmuştu. Yemeği yedikten sonra ben dedim heval Merxas sabahleyin yemeği ateşe koy dediğim zaman bir şey unutmuştum, yemek olduğu zaman ateşten kaldır.

Heval Merxas mütevazi, olgun ve şakacı yönleriyle saygı kazanan bir arkadaştı. Eskiden tanıdığım için sürekli şakalaşıyorduk. İnsan ne kadar yazmak istese de yazıya başladığı zaman kalem sanki yazamıyor. İnsanın aklına bir şey geliyor. Heval Merxas 2012’de Kato Marinos’ta şehit düştü.

2009’da düzenlemem Zağros’a oldu. Benim kuzeye gitme önerim çoktu ama Zağros olunca biraz hayal kırıklığına uğradım. Daha önce Zağros’ta hiç kalmamıştım. Eskiden Zağros ve Botan alanları arasında çelişkiler vardı, gerçi bu çelişkileri ortaya atan bazı gereksiz kişiliklerdi ama bende de bir ön yargıya yol açmıştı. Onun için isteksiz yaklaşıyordum ama sonuçta örgütün bir düzenlemesiydi itiraz etmek ya da karşı çıkmak bir militan için kabul edilmez bir yaklaşımdı. Olan yargılar kırılmıştı. O kadar eğitimden sonra hiç kabul edilemezdi. Artık örgüt sizi öyle bir konuma getirmiş ki örgüt düzenlememi nereye ve nasıl yapsa da itiraz edemezdim. Sonuçta

Kürdistan güzelliğinin bir parçasıydı. Neresi olursa fark etmezdi. Zağros üzerine daha önce tarihçiler çok yorum geliştirmişler. Örgüt içerisinde önemli ve stratejik bir konuma sahipti.

Daha eski tarihlerde İskender'in aşamadığı dağları PKK militanları gerillanın yuvası, gerilla direnişinin yeri yapmışlardı. O topraklarda binlerce yoldaşımız kahramanca şehit düşmüşlerdi. Ben de kışın başında oraya gittim. Yönetimde tanıdığım bazı arkadaşlar vardı. Reşit, Perwer, Özgür, birçok arkadaş vardı. Ama araziye hiç bilmiyordum, yabancı geliyordu. Zağros coğrafyası yüksekliği, sertliği ve asiliğiyle tanınıyordu. Ben bazen kendime diyordum Gelhat acaba sen burada yapabilir misin? Bu soruları çoğu zaman kendime soruyordum, bazen taburların yanına gittiğim zaman kimseyi ve araziye tanımadığım için toplantı yapmaya cesaret edemiyordum, utanıyordum. Biraz da ön yargıların etkisi vardı, ama bunları aşmam gerekiyordu. Anlayış bakımından çok zorlanıyordum. İlk başta Herki ve Gerdiya cephesine bakıyordum. Bahar toplantısından sonra Herki ve Çarçela cephesine baktım. Herki'de Özgür arkadaş vardı, daha önce beraber kalmıştım. Onun için alışana kadar genelde orada kalıyordum.

Baharın başında Çarçella'ya geçtim. Oradaki bölgeye Mazlum Rus arkadaş bakıyordu . O taburda kimseyi tanımiyordum, yönetimdeki arkadaşlara dahi alışana kadar epey zaman geçti. İlkbaharda orası biraz faciayla geçti, çoğu kişi düzenlemelere itiraz ediyordu, bazı kişilerin kaçışları yaşandı. Bunların hepsi üst üste geldiği için benim yoğunlaşmamı alt üst etti. Gerçi yaşanan durumlarda kendi hatamı da görüyorum, çünkü yaklaşımlarım biraz daha soğukkanlı ve yapıcı olabilirdi. İnsanların yoğunlaşmalarını ve psikolojilerini göz önünde bulundurmamak. Onun ilk başlarda etrafımızı da ve kendimizi de zorladık. Daha sonra Herki tarafına geçtim. Artık bahar olmuştu, karlar eriyordu. Yavaş yavaş kuzeye geçişler oluyordu. Bende keşif ve bazı eylemler geliştirebilmemiz için kuzey tarafına geçtim. Daha kuzeye geçmeden önce önümüze iki kurye arkadaş gelecekti, arkadaşlar göndermişlerdi. İki günde ulaşmaları gerekiyordu ama bir hafta geçmişti, onlarla bağlantı kurulamıyordu. En sonunda gelen bilgiler İran'lı olan Şerzat alçağı Erdal arkadaş yattığı zaman arkadaşları şehit düşürüp düşmana kaçıyor. Ondan bir ay önce de Server alçağı üç arkadaş böyle şehit düşürüp kaçtı. Bu olay da eklenince insanın morali tümünden bozuluyor. Nasıl oluyor da insan,-aslında insan demeye dilim varmıyor- bu kadar insanlıktan çıkmış, yanındaki yıllarca beraber kaldığım yoldaşımı alçakça şehit düşürüp düşmana kaçıp köleliği, onursuz bir yaşamı kabullenir. Zaten böyle yapan birisi köledir ve insanlıktan nasibini almamıştır. Ancak böyle olan birisi bu alçaklığı yapar.

İkinci kuryeler geldi, üç gecelik yürüyüşten sonra Bezeno tarafına ulaştık. Alan üzerinde hakimiyet sağlamak için araziye tanımam gerekiyordu. Arkadaşlara ulaştıktan bir gün sonra soğuk algınlığı aldım. On beş güne yakın devam etti. Hem öksürüyordum, hem yediğim her yemeği geri atıyordum. On beş gün sonra biraz iyileştim. Bedewe karakol tepesinin keşfini yaptık, bu tepeyi kaldıracak gücümüz vardı, ilk keşfimizi yapmıştık. Yine Bezeno tarafına geri geldik. Burada eylem için hazırlık yapmamız, yine keşfin tüm yönleriyle tamamlanması gerekiyordu ve arkadaşları eyleme motive etmek için başka küçük eylemler planlamamız gerekiyordu. Bu temelde hem noktayı değiştirdik, hem de planlamamızı yaptık. Özgür arkadaşla beraber yedi arkadaş Bezele nizamiyesinin keşfini yapıp orayı vuracaktık. Keşfine gittik, üç arkadaş örgütleyip Bezele tarafına gönderdik, ondan sonraki gün akşamüzeri vuracaklardı. Biz de bekliyoruz ha arkadaşlar vuracak, ha vuracak. Gece yarısından sonra arkadaşlar eylem yapmadan geri döndüler. Ondan sonraki gün düşman Bedewe karakoluna kadar yol güvenliği çıkardı, bulunduğumuz noktanın karşısına 25-30 kişilik bir düşman birliği gelmişti. Gulka, Bedkar ve Noğayla köylerinin üçgeninde durmuşlardı. Akşama kadar düşmanın keşfini, konumlanmasının ve mevzilenmesinin keşfini yaptık. Akşam karanlık basmadan harekete geçtik, gece saat dokuz civarıydı. Arkadaşlar mevzilenen düşman birliğine sızma yapıp vurdular. Bir iki koldan iki erkek ve iki kadın arkadaştan oluşan eylem timi vurdu. Eylem en fazla iki dakika sürdü. Türk ordusunun 'şanlı' ve herkesin korktuğu özel timleri sadece gerillalar karşısında iki dakika dayanabildiler. İki dakika içerisinde arkadaşlar bir G-3 silahı ve bir termal kaldırdılar. İki mevzi imha olmuştu, ölüleri çoktu. Ölülerini fenerler eşliğinde caddenin üzerine getirip askeri araçlarla Gulka okulunun avlusuna getirdiler. İki defa skorsky gelip ölü ve yaralılarını kaldırmıştı. Eylemde arkadaşlara bir şey olmamıştı. Her zaman olduğu gibi etrafını havan ve kobralarla vurdular. Eylemden sonra Çarçella'ya çıktık. Diğer grubumuz da suikastla iki kişiyi öldürmüş, sonra da düşman için çalışan dört kamyonu yakmışlardı. Bu eylemler her ne kadar küçük çaplı eylemler olsa da Herki'deki arkadaşlar için iyi olmuştu ve moralleri biraz iyi olmuştu.

Bu vadideki köylerin hepsi Herki aşiretine mensuptular. Herkiler, kökeni eskiye dayanan bir aşirettir. Zagros eteklerinde sürekli varlıklarını korumuşlardı. Yurtseverlik yanları vardır ve biraz da kaypak bir yapılanması vardır. Ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir karaktere sahiptir. Tabii ki yurtsever olan, hiçbir zaman düşmanla bir olmayan kesimi de vardır. Bir de düşmanla bir olmuş, düşmanın gözüne girmek için her türlü soysuzluğu yapanı da vardır. Bir diğeri de ortada kalan ne düşman tarafında olan, ne de bizim tarafımızda olan kesim. Gerçi en tehlikeli olan kesim de bu. Bazen ikili çalışıyor. Çıkarı hangi tarafta ise kendisini o tarafa kaydırıyor. Seni ne zaman satacağı belli olmayan bir karakter. Bu aşiretler genelde sınırda oldukları için bunlarda ticaret mantığı gelişkindir. Bunların iki tane kimlikleri var. Kürt kimliğinden başka her türlü kimlikleri vardır. Bunların hemen hemen hepsi korucudurlar. Fakat bizimle de ilişkileri vardır. Biz onlardan maaşlarının bir aylığını alıyorduk, ne de olsa bunlar savaştan ve kandan besleniyorlardı.

Kapsamlı eylem için Bedewe karakolunun keşfini yapmıştık. Hazırlıkları da hemen hemen tamamlamıştık. Son hazırlıklar, keşifler ve planlama, düzenlemeler yapılıyordu. Karakolun bir tepesini Şiker tepesini hedeflemiştik. Bu hazırlıklar bittikten sonra harekete geçme zamanıydı. Yaklaşık yüz arkadaş toplanmıştı. İki saldırı kolu, bir grup takviye, biz de bu grupların savunmasını yapıyorduk. Diğer gruplar da karakol ve diğer tepelere vuruyordu. Saldırı grupları daha yerlerine ulaşmadan düşman tepenin altından saldırı gruplarını fark etmişti. Hemen karakoldan arkadaşların olduğu yere havan atışları yapıldı. Eylem bir saat gecikmeli başladı. Bu süre içinde cihazlar devreye girdi. Eylemi iptal etmeyi düşünüyorduk, hemen saldırı gurubunun sorumlusu Murat arkadaş “ben yerime ulaştım beş dakika sonra başlayacağım” dedi. Bunun üzerine beş dakika sonra eylem başladı. Kısa sürede tepenin büyük bir bölümü düşmüştü. Sadece en üstteki iki ve üç mevzi kalmıştı. Diğerlerinin hepsi düşmüştü. Saldırıda iki arkadaş şehit düşmüştü. Bizim bulunduğumuz savunma tepesi de hem tepenin karşısına düşüyordu, hem Bedewe karakolunun hem de Geman karakolunun karşısına düşüyordu. Oralardan hem havan atışları, hem de tank atışları oluyordu. Üst üste tanklar vuruyordu, burada bir mevzimiz hedef olmuştu. Serdar Halep arkadaş yaralanmıştı. Hemen yaralı arkadaşı sağlıkçı arkadaşların yanına göndermiştik. Artık eylemin sonlarına yaklaşmıştık, en son Murat arkadaş biz geri çekiliyoruz dedi. Ben de tamam dedim. Hemen Reşit arkadaş araya girip düşmanı yanıltmak için açıktan falan yere doğru geri çekilin dedi. Biz de on dakika sonra geri çekilmeye başladık. Eylem bir saatten fazla sürmüştü, eylem sırasında düşman her yerden müdahale ediyordu, havan, tank ve obüslerle vuruyordu.

Biz de hemen yaralı arkadaşla ulaşip onu sağlıkçı arkadaşın yanına getirdik. Kolu kırılmıştı ve çok kan kaybetmişti. Keşif dolaşıyordu, keşif altında ellerimizin arasında el fenerini yakıp yaralı arkadaş tedavi etmeye çalışıyorduk. Arkadaşlar B-7 silahının unutmışlardı. İki arkadaş getirmeleri için geri gönderdim. Yaralı arkadaş çantaları bıraktığımız yere götürdük, saatler gittikçe ilerliyordu, buradan bir an önce çıkmamız gerekiyordu. Çantalarımızı bıraktığımız yere gittik, saldırı gruplarından kimse gelmemişti, yaralı arkadaş doktorla beraber üç arkadaş da yanlarına verip gönderdim. Ben burada tek başıma beklemeye başladım. Hem saldırı gruplarını hem de B-7 silahını almaları için gönderdiğim iki kadın arkadaşın (Peyman ve Roleda) gelişini bekledim. Yaklaşık bir saat sonra sadece takviye grubu kol komutanı Özgür Arkadaş geldi, hemen yanına koşup “diğer arkadaşlar nerede” diye sordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu, kendisi de yaralanmıştı. Ondan sonraki gün anlayacaktık ki hemen hemen tüm arkadaşlar şehit düşmüşler. Özgür arkadaşın hiçbir şeyden haberi yoktu. Onun dediğine göre geri çekilirken hepsi gelip takviye grubunun olduğu yerde toplanmışlar, toplu haldeyken ortalarına artık tank mermisi ya da havan mermisi düşüyor ve orada sekiz arkadaş şehit düşüyor.

Ama Özgür arkadaş bana bir şey söylemedi. Arkadaşlardan haberinin olmadığını, arkadaşların sağlam olduğunu söylediği için ben biraz rahattım. İki kadın arkadaş da gelmedi. Tek başıma onu götürmeye başladım. Zor yürüyordu, ben ancak onun silah ve diğer eşyalarını kaldırabiliyordum. Sabahleyin boğazı geçtik, bulunduğumuz arazi düşmanın karşısına düşmüyor, fakat zozanlık arazilerdir. Sabahleyin Reşit arkadaşla bağlantı kurup durum hakkında bilgi verdim. Neyse Özgür arkadaş bir yere kadar götürdüm. Artık yürüyecek hali kalmamıştı hemen doktorla bağlantı kurup bir yerde beklemesini söyledim. Hemen gidip doktoru alıp Özgür arkadaş bıraktığım yere getirdim. Pansuman ve tedaviden sonra biraz kendine geldi. Hemen oradan arkadaşların bulunduğu yere doğru gitmeye çalıştık. Artık her yer aydınlanmıştı. Güneş çıkmış, saat sekiz civarı olmuştu. Arkadaşlara ulaştığımızda biraz dinlendikten sonra dokuz haberlerini dinledik. Düşman eylem yaptığımız yerde dokuz arkadaşın şehit düştüğünü söylüyordu. İlk başta inanmak istemedik, daha sonraki saatlerde de sayı on ikiye çıkmıştı, artık diyecek bir şey kalmamıştı.

Bu satırları yazmak çok zor oluyor. Belki sonuç alıcı bir eylem yaparız, Önderlik üzerindeki ağır tecrit koşullarını hafifletiriz, sürece cevap olacak bir eylem çıkarırız mantığıyla eylem yaptık ama ters döndü. Her şeyi batırdı, bizde moral bırakmadı. Artık vicdani duygudan arkadaşların yüzüne bakamıyordum. Örgüte nasıl bir cevap verecektim insanı en çok zorlayan da örgütün karşısına bu kadar boynu bükük bir şekilde çıkmaktır. On iki arkadaş şehit düşmüştü. Murat, Tekoşer, Ronahi, Melsa, Artım, Avaşın, Harun, Dılgeş, Laleş, Cudi, Diyar ve Esra arkadaşlar.

Yapılan eylem sürece cevap olamamıştı. Hatta Önderlik görüşme notlarında çok ciddi eleştirmişti. Savaş acımasızdır, eğer ince ayrıntılara kadar değerlendirilmese ve tüm zayıflıklar ortadan kaldırılmasa sonuç ters döner. Derler ya savaş ayrıntılarda kazanılır, bu eylem de bunun bir göstergesi oluyor. Geman karakolunu hesaba katmadık, aslında benim yoğunlaşmamda vardı, fakat en son keşfi Reşit arkadaş onlar keşif yaptığı için gerekmiyor dediler, bende bu mantıktan yola çıkarak fazla ısrar etmedim. Biraz daha ısrar etseydim belki o karakol için en az yoğunlaşmasını başka yere çekmek için bir taciz grubunu çıkarabilirdik, sonuçta yapmadık. Kaçırdığımız küçük bir ayrıntı beraberinde büyük bir felaketi getirdi. Sonuç on iki ölümsüz kahraman. Hepsisi de komuta kademesi, Herki taburunun motor gücü. Bir eylemde hepsi ölümsüzler kervanına katıldı. Bu şahadetler genel güç üzerinde ciddi bir etki yarattı.

Ben kendimi affedilmez bir suçlu gibi hissediyordum, Arkadaşların yüzüne bakamıyordum. Bazen kendimi bir köşeye verip düşünüyordum, o şehit arkadaşlar gözümün önünden gidip geliyordu. Her birisi bir soru soruyor gibiydi. İnsan kendisini tutamıyordu, gözümünden yaşlar geliyordu.

PKK içerisinde insanı ayakta tutan şey de manevi değerlerdir. Hele eylem içinde ben bir kadın (Roleda) arkadaş sen git diğer arkadaşlara yardım et dediğim zaman bana “ seni burada tek başına bırakıp gitmem” dediğinde insanın yoldaşlığa olan bağlılığı daha çok oluyor. Sadece bir arkadaş şahsında değil, tüm PKK militanlarında olan bir fedai ruhtur. Bu ruh hiçbir devrimde görülmemiştir, bu ruh PKK içinde hep varlığını sürdürmüştür ve sürdürecektir. Bu bir gelenek olmuştur.

Bedeve şehitleri ve Kürdistan’da şehit düşen yoldaşlarımızın anısına sözümüzü yineliyoruz. Bu şehitler hiçbir zaman unutulmayacaktır.

Zağros’ta iki buçuk yıl kaldım. Bu iki buçuk yıllık pratiklerim eskiden olduğu gibi ilk iki kışı Avaşın hattında, yazlarıysa Herki ve Çarçella arasında geçti. Yazın kuzey tarafı, kışın da güney tarafı yıllarca hiç değişmeyen Koçer tarzı. Bu tarzın değişmesi gerekiyordu, Önderlik eleştirmişti, bir türlü değiştirilmiyordu. Sınır kültürü geliyordu, çoğu kişilikler de maddiyatçı yaklaşımlar geliyordu. 2011 baharında Cilo eyaleti ve Avaşın eyaletleri birbirinden ayrıldı. Cilo eyaleti kuzey eyaletiydi, onun için üstlenmesini kuzeyde yapacaktı. Cephede sayımız yüz arkadaşı geçiyordu, yazın başından itibaren hazırlıklara başlandı. Yoğun bir çalışmayla bir taraftan kamp yerleri, hilti ve patlayıcılarla yapılıyor, bir taraftan mevzi yerlerinin yapımı, diğer taraftan katırlarla erzak çekiliyor. İki-üç günlük gidiş geliş en az bir haftayı buluyor. Bazı ihtiyaçlar için tabura Ereba’ya gidip gelmek, cephaneye ihtiyaçları vb. En önemlisi de pratik içerisinde savaşı geliştirmek, bunların hepsini yürütebilmek olağanüstü çaba ve yetenek istiyor. Bunların hepsini bir arada yürütebilmek için yeteneğim fazla yoktu, artık idare etmeye çalışıyorduk.

Önemli olan yürüttüğün çalışmayı programlayıp bir planlama çerçevesinde yürütmektir. İlk defa Çarçella’nın zirvesinde üstlenme olduğu için amatörlikler yaşıyordu. Çoğu kişiler de kalmak istemiyordu. Çoğu arkadaş da ilk defa buralarda üstlenmenin heyecanını yaşıyordu. Kış beyazlığını erken gösterdi, bir metreden fazla kar yağdı, ama daha işler bitmemiş. Şikeftler yarıda kalmış, erzakın hepsi çekilmemiş, elimizdeki katırları güney tarafına göndermemişiz. Herki’ye göre Çarçella daha avantajlıydı, onların yeri yamaçlardaydı ve katırlarını göndermişlerdi.

En son ben yanımda Şervan Serhat arkadaşla beraber Çarçella’dan Herki’ye geleceğiz. Bize yardımcı olmak için iki arkadaş Çarçella gücünden bizimle beraber Bedewe köyüne kadar geldiler. Orada üç arkadaş daha önce ceviz toplamaya gelmişlerdi. Onlar da takılı kalmışlardı. Ayrıca biz de dört arkadaşı istemiştik. Dört arkadaşı daha istedik, sayımız on beş kişiye ulaştı, dört arkadaşı Alaaddin(soba) ve fûnye getirmeleri için güney tarafına

gönderdik. İki arkadaş onlar güneyden dönene kadar orda bekleyeceklerdi. Biz geri kalan arkadaşlarla yukarıya çıkacaktık.

Bir grup arkadaş Bedewe köyünden Çarçella'nın zirvesine, Şehit Argeş boğazına çıkacağız. Nasıl ki Büyük İskender'de Zağros'lara vuruyor ve burada birçok askerini kaybediyorsa - biz kimseyi kaybetmedik fakat- ilk girişimimiz fırtına ve çığdan dolayı bozguna uğradı. İlk gittiğimizde hava güneşliydi, bir iki saat yürüdükten sonra hava bozulmaya başladı. Yavaş yavaş kar yağmaya başlıyor. Biraz daha yukarıya tırmandıktan sonra fırtına başladı. Çıktığımız yer yukarıya çıkan bir dol(dere) idi. Etraftaki yamaçlardan karlar gittiğimiz dola iniyordu. Kar iki, hatta üç metreyi buluyordu, sırtımızda teknik eşyalar vardı. Bir kayanın dibine ulaştık, taşın altı boştu. Üç arkadaş taşın üzerine çıkmışlardı, bende çıkmaya hazırlandım. Bu sırada fırtına şiddetlenmişti, ellerimiz ve ayaklarımız donmak üzereydi. Ben hemen taşın üzerine çıkan arkadaşlara sordum, “gidebilecek miyiz” diye . Heval Rebaz got “ Em nıkarin biçin, fırtone pire” Mın got “werın em xwe berdin jer” Benim sırtımda iki tane DVD vardı, onları taşın altına bıraktım, yükümü indirdim, parkem yükümün içindeydi, ellerim donmuştu artık tutmuyordu, parkemi dişlerimle çıkardım.

Ben yükümle uğraşıyordum birden bir ses geldi. Benim üzerimden çığ geçti, yanımda bir arkadaş daha vardı. Biz taşın altında olduğumuz için çığ üzerimizden geçti, ama yukarıdaki arkadaşlardan haberimiz yoktu. Hemen aşağımızda dolun ortasında duran arkadaşlarda vardı. İlk başta bizim bildiğimiz, ikimiz sağlamız bize bir şey olmamıştı, fakat hem yukarda olan üç arkadaş hem de aşağımızda olan üç arkadaş vardı. Acaba bunlara bir şey oldu mu? Çığın etkisi azaldığında “heval, heval” diye bağırmaya başladık. Yukarıdaki arkadaşlardan birisi cevap vermeye başladı. Çığ gelir gelmez Rebaz arkadaş kendini kenara veriyor ama çığ diğer iki arkadaş kendisiyle aşağıya sürüklemişti. Neyse ki bir şey olmamıştı. Fakat üç tane silah karın altında kalmıştı. Karın üzerindeki eşyaları topladık, fakat silahlar kaldı. Ancak karlar eridikten sonra silahlar çıkarılacaktı. Böylece birinci seferimiz doğanın zor koşulları tarafından boşa çıkartıldı. Bozguna uğradık.

Her ne kadar silah elimizde düşmanla savaşıyorsak da çoğu zaman oluyor ki doğanın zor şartlarıyla da çatışmak zorundasın. Artık kim tedbirli olsa o kazanıyor. Biz de o gün Don Kişot gibi yola düşüp Zağros'un zor koşuluyla savaşa kalktık, o bizi püskürttü. Aşağıya geri geldik. Birkaç gün dinlendikten sonra tabura Ereba'ya gönderdiğimiz diğer arkadaşlar da geldiler. Burada erzağımız kalmadığı için fazla kalamazdık. Hazırlanıp tekrar yarı açık yarı bulutlu bir günde tekrar Çarçella'ya çıkmaya başladık. Zirvenin yarısına kadar normaldi, sayımız on eş arkadaş. O zamana kadar kar epey yağmış ama zirvenin yarısından sonra fırtına yine başladı. Bu sefer kararlıydık, geri dönüşü yoktu, bazı yerlerde biriken karlı yerlerden geçene karar bir iki dakika beklemek zorunda kalıyorduk. O bir iki dakikalık zaman az daha donacaktık. Gideceğimiz yere iki yüz metre kalmış, mermi patlatıyoruz, bağırıyoruz sesimiz arkadaşlara gitmiyor. Neyse ki bir arkadaş kendisini arkadaşlara ulaştırdı. Artık donmamak için birbirimize moral vererek ve bağırarak son bir hızla boğaza çıktık. Boğaza çakana kadar artık bizde nefes kalmadı, neyse ki sağlam bir şekilde arkadaşlara ulaşmayı başardık. Artık orda biraz dinlendik. Kampa ulaşmıştık, geri kalan çalışmaları da tamamlamaya başladık, on ikinci ayın başlarında yarım yamalak da olsa çalışmalar bitti. Üç manga yeri vardı, kamp yeri ancak yirmi kişiye yetiyordu, biz ise otuz arkadaş kışın burada kalacağız. Her şey tamam da bu altı aylık kış süreci nasıl geçecek? Ben daha önceleri kuzeyde kaldığım zamanlar en fazla, en uzun geçen kış iki buçuk aydı, fakat şimdi altı ay bahar olana kadar artık hep eğitim ile geçecek. Ya bir filozof oluruz, ya da aklımızı kaçıırız.

Neyse ki ne filozof olduk, ne de aklımızı kaçırdık. Ama çok güzel eğitim gördüğümüz bir kıştı. Akademi gibi eğitim gördüğümüz bir kış süreci oldu. Bireysel olarak da ciddi bir yoğunlaşmadan geçtim. O Zağros'ların zirvesinde ilk defa üslenmenin de heyecanı vardı, ayrıca insana gurur da veriyordu. Önderlik Zağros'larda Koçer tarzı gibi ilkbaharda yukarıya çıkıp sonbaharda kendini güney tarafına derin vadilere bırakan tarzı çok eleştirmişti. Bu tarz artık aşılmıştı, Zağros'ların zirvesinde en yüksek yerlerinde kalıyorduk, bu bize gurur veriyordu.

Bu kış çok kar yağmıştı. Kuzeye yönelik operasyonlar sıklaşmıştı. Kuzeyin birçok yerinde çatışma ve şahadetler yaşanıyor. Sonuçta bir savaş yürütüyorsun bunun bedelleri de olacaktır. Savaşta kayıplarımızın yüzde doksani kendi eksiklik ve hatalarımızdan kaynaklanıyor, düşmanın güçlülüğünden ve cesaretinden değildi. Savaşta insiyatif hangi tarafın elinde olsa o taraf daha güçlü ve cesaretlidir. Kışın verdiğimiz kayıpların nedeni de biraz bundan kaynaklanıyor. Kışın biraz daha savunmaya geçiyoruz, biraz da insiyatif düşmanın eline geçiyordu. Bir

de gerilla kurallarında aşınmalar eklenince yersiz kayıplara davetiye çıkarıyordu. Fazla uzatmayayım, yine de savaştır, kayıplar yaşanır ama bundan sonuç çıkarmak gerekiyor. Bu kışın insanın içine sinmeyen bir başka konu da bu operasyonlarda yaşanan teslimiyetler ve ihanetlerdi. İnsanı en çok çileden çıkaran da budur. Nasıl bir insan artık insan mı diyelim hayvan mı diyelim bu da ayrı bir mesele. Seni her şeyiyle inkar eden, yok sayan, senin özüne her türlü soykırımı meşru gören ve bizzat uygulayıcısı olan, her gün cenazelerini paramparça eden, her gün sokaklarda halkımızı öldüren, işkenceden geçiren faşist bir sisteme ve sistem askerine nasıl elini kaldırıp teslim olunur. Böyle yapan birisi onursuz yaşamı kabul etmiş, onursuz birisidir.

Benim hiçbir zaman gururum kabul etmez. Kendimi öldürürüm, kendimi bir uçurumdan aşağıya atarım ama elimi kaldırıp o onursuzluğu hiçbir zaman yapmam. Düşmanın nasıl bir karaktere sahip olduğunu biliyoruz ama ne yazık ki bu kışın Erzurum, Cudi, Amanos’larda ve başka yerlerde bu onursuzluklar yaşandı. Hem de düşman televizyonlarda veriyordu. Teslim olan alçaklar teslim olmayı bırak da yiğitçe direnen yoldaşlarına çatışma esnasında ‘teslim ol’ çağrısı yapıyor. Cudi’deki operasyonda Aso ve Dengtav alçakları arkadaşlara teslim ol çağrısı yapıyor. Ben kendi içimde diyorum ben orda olsaydım o alçakların derisini yüzerdim. Gel de böylelerine insan de. Bunlar hayvandır, hayvan..

Kışın biz bazen haberleri dinlediğimizde böyle kahrolurken bulunduğumuz yerde de sürekli fırtına ve kar yağıyor. Kardan dümdüz olmuş bulunduğumuz yerin karşısında kadın arkadaşların kampı var. Karşıdan baksan beş yüz-altı yüz metrelik uzaklıktaydı. Bir hafta sürekli fırtına ve kar yağışı vardı, ondan sonra havalar açılmaya başladı. Sabah rojbaştan sonra etrafı kontrol etmek için dışarıya çıktım. Daha önce onların kamp yerinin kapısı karşımızda olduğu için görüyorduk. Ama bu sabah hiçbir şey görünmüyordu. Bazı olumsuzlukların olmuş olabileceğini düşündüm.

Ben kampın günlük nöbetçi subayına dürbünle kontrol etmesini söyledim. O da kontrol etmişti, herhangi bir şey görünmüyordu. Neyse sabah eğitime başladık, ama netleştirmeleri için hem subayı hem de bölük komutanı olan Ciger Siirt arkadaşı dışarıda bıraktım. Onlar sürekli kontrol edecekler ara sıra kadın arkadaşların kampının hemen üst tarafına mermi sıkacaklardı. Biz eğitime başladık, sabahleyin bir iki saatlik eğitim görmeye çalıştık ama olmuyordu. Biz içerdeyiz ama aklımız ve yoğunlaşmalarımız hep dışarıdaydı. Bir gelişme var mı, acaba diye anlamaya çalışıyoruz. Ben komisyondum ama yoğunlaşmam o kadar dağılmış ki ağzımdan bir şey çıkmıyor. İçerdeki arkadaşlar da dinleyemiyorlar. Eğitime ara vermek zorunda kaldık. Tedbir almaya çalıştık, kışın büyük cihaz çalıştırmıyorduk fakat onların çıkması için anons yaptık. Bu da olmayınca tabur komutanı olan Gabar arkadaşı oraya göndermeye karar verdik. Gabar arkadaş kendini yirmi otuz metre bıraktı ama o kadar kar yağmıştı ki Gabar arkadaş içinde kayboluyordu. Gitmesi imkansızdı. Artık umutlarımız tükenmişti. Kesin oradaki kadın arkadaşların hepsi şehit düşmüşlerdi. İçerden zehirlenmiş olabilir, tüplerden gaz sızıntısı veya başka şeylerden olabilir. İnsanın aklına bin bir olumsuz şey geliyor. Ne cevap veren var ne de kampın ağzı açılıyor. Hepimiz olduğumuz yerde donmuşuz. On üç kadın yoldaştır, zaten kışın yaşanan çatışmalarda kayıplarımız yaşanmıştı, burada da böyle bir şey olursa bizde kaldıracak takat kalmayacaktı. Örgüte nasıl bilgi verecektik. İnsanın o anki duyguları ve düşüncelerini yansıtmak çok zor oluyor. Belki insan yaşamda çelişkili olabilir ya da bazen olumsuz tartışmalara girebilir, birbirlerine çok sert eleştiriler de geliştirebilir bu bizim yaşam felsefemizdir. Anlık daralmalar da olabilir. Ama yoldaşlık yaşam ve bağlılığına geldi mi hiçbir şey onun üzerine değildir. Bizi yüceleştiren yoldaşlık değerlerimizdir.

Orada on üç kadın yoldaşımız vardı, haber alamıyoruz. Onlara nasıl ulaşabiliriz, mermi patlatıyoruz cevap veren yok, cihazda anons yapıyoruz cevap veren yok, arkadaşları göndermeye çalışıyoruz ama gönderemiyoruz. Kara batmamak için bidonları kesip kelek yapmaya çalışıyoruz bu bekleyiş ve tedirginlik öğleden sonra saat bire kadar devam etti. Öğle yemeği geldi ama hiçbirimizin boğazından geçmiyor. Ben içerde oturmuşum birden dışarıdan bir kalabalık geldi, bir arkadaş koşup arkadaşların cevap verdiğini söyledi. Hemen hepimiz dışarıya koştuk, rahatlamıştık. Sanki üzerimizden öyle bir yük kalkmıştı ki hepimiz sevinçten bağırmaya başladık. Ne de olsa yoldaşlık sevgisiydi. Biz ondan sonra normal yaşamımıza devam ettik.

Ama kadın arkadaşların başına ne geldiğini anlatmak gerekiyor. Belki bazıları bunu romanlaştırabilir. Kar ve fırtına başladığı zaman sürekli kampın ağzına yukardan kar düşüyor. Artık kapı kapanıyor, açmaya yetişemiyorlar. Beş gün gece-gündüz uğraşıyorlar, altışar kişilik iki grup şeklinde birbirlerini değiştire değiştire, ama baş edemiyorlar. İçerdeki bir mangayı boşaltıp karı oraya çekiyorlar, bu da olmuyor, kapının ağzında bir

mayın patlatıyorlar, bu da olmuyor. Beş gün geçtikten sonra öğleye doğru kapı zar zor açılıyor. Ancak o zaman cevap verebiliyorlar.

Benle iki arkadaş Nisanın başında onların yanına gittik. Anlatmaya başladılar, ben sadece size birazını açmaya çalıştım. Ama yağın karın içinde o kadar tüneller yapmışlardı ki önceden dümdüz olan yerde otuz metreyi geçen uzun tüneller açılmıştı. Bahara kadar dolu dolu geçen bir kış geride kalmıştı. Hava ısınyordu, gerçi çok uzun bir kıştı artık bahar olmayacak diye düşünüyorduk.

Ama sonunda bahar geldi, biz yukarıda karların içindeyiz. Altımızda Bedewe köyü yemyeşil olmuş, yukarılardan aşağıya doğru eriyen karlardan akarsular iniyordu. Kışın olduğumuz yerde kuşlar bile yoktu ama yavaş yavaş kuşlar da gelmeye başladılar. Biz bir grup arkadaşla Bedewe köyüne kendimizi bıraktık, orada üç gün bekledik. Büyük cihaz bağlantısına çıktık, orada bahar erken başladığı için her gün ot toplayıp pişirip yiyiyorduk. Tabii bunun yanında bir tane peskovi de vurduk. Sonra Çarçella'daki arkadaşlarla bağlantı kurup onların yanına gittik. Kışın altı ay kampta hareketsiz kalmıştık, zar zor yürüyebiliyorduk. Kafesten çıkmış bir kuşa benziyorduk, zar zor yürüyebiliyorduk. Kuşlar da kafeste fazla kaldıklarında acaba eskisi gibi uçabiliyorlar mıydı?

Çarçella'da on beş yirmi güne yakın kaldım. Ondan sonra Botan'a düzenlemem olduğunu bildirdiler. Çok sevinmiştim, moralim yükselmişti fakat biraz da üzülmüştüm. Sevinmemin sebebi Botan'ın benim için ayrı bir öneme sahip olmasıydı. Partiye katıldığımdan beri Botan'da kalmıştım. Onun için sevinmiştim. Zağros'a da alışmıştım, araziye tanımıştım, hakimiyet gelişmişti. Eğer bu yıl orada kalsaydım belki faydalı bir pratik geliştireceğime inanıyordum ama ne yapalım kismet olmadı. Sonuçta örgütün yaptığı bir düzenlemedir. Örgüt ne derse odur, örgüte karşı her zaman boynumuz kıldan incedir.

Zağros'ta geçirdiğim iki buçuk yıllık süreç bana birçok şey kazandırdı, her ne kadar ilk başlarda biraz zorluk çektiysem de ama sonradan alıştım, onun dışında kaldığım her alanda örgüt içerisinde başka yüzleri tanıyorsun, başka alanları tanıyorsun. Örgüt içerisinde bazen böyle değişiklikler olduğu zaman insanda da bazen olumlu değişikliklere yol açıyor.

Bizim de düzenlememiz Botan'a oldu. Kuzey gruplarının yanına geldik, orada tanıdık arkadaşlar vardı. Kuzeye gelmek için yoğunlaşıyoruz, düzenlemem Cudi alanıydı. Kışın Cudi çok kayıp vermişti, otuz arkadaşın yakın şehit vermişti. Yönetimdeki arkadaşların hepsi şehit düşmüşlerdi, bir bakıma tasfiye olmuştu, düzenlemem buraya olmuştu.. Zorlu bir görevin önünde olduğunun farkındaydım. Sonuçta örgüt böyle bir düzenlemeyi uygun görmüş, başaracağımıza inanmıştır, artık gerisi bana kalmış, nasıl bir katılım ve çaba içinde olacağımı pratikte çıkan sonuçlar gösterecekti. Neyse, tüm hazırlıklar tamamlandı, Abbas, Cemal ve yönetimdeki diğer arkadaşların toplantıları ve perspektifleri oldu. Bu hazırlıklardan sonra kimsenin fark etmemesi için de gece yarısı Gare'den çıktık, Bergare tarafına geldik, akşama kadar orada bekledik. O akşamüzeri iki araba gelip bizi aldı, Sergele tarafına götürdü. Ondan sonra iki saatlik yürüyüşten sonra başka bir yere gittik. Orada da araba hazır, Metina'ya geldik. Bir iki gün bekledikten sonra Haftanın'e geçtik. Haftanın'de on beş gün bekledik, buradaki hazırlıklardan sonra tüm hazırlıklar tamamlandı, bizi getirecek kuryeler geldi. İlk başta beş kişiydik, kuryelerle beraber sayı dokuz oldu. Kuryelerden iki kişi bir iki gün yanımızda kalacaklardı, biz sınırı geçtikten bir gün sonra ayrılacaklardı.

Eskiden Cudi'ye daha kısa yollardan geliniyordu. En fazla iki üç geceydi ama bu sefer Besta'ya ulaşana kadar en az bir haftayı geçiyordu. Neyse altı gecelik yürüyüşten sonra Kato'lara ulaştık. Kato'da iki günlük dinlenmeden sonra Besta'ya geldik. Besta'da da Cudi kuryeleri çok geç geldiler on günden fazla kaldık, erken ulaşmamız gerekiyordu. Çalışmalara başlamak için erken gitmeliydik, ama ne yapalım. Zaman geçiyordu. Kuryeler geldi, gruptan olan üç arkadaş daha Kato'lara ulaşmıştı. Onların da bize ulaşmaları için haber gönderdik, onlarda geldikten sonra bir grup şeklinde Cudi'ye geldik. Ben daha önce de Cudi'de kalmıştım. 1992'nin sonlarından 1994 yazına kadar Cudi'de kalmıştım, genel araziye biraz tanıyordum. Tabii daha önceleri gençtim, fiziğim sağlamdı. O zamanlar 17-18 yaşındaydım, Şimdi 38 yaşına girmişim. Epey zaman geçmişti. Ben ilk görevi Cudi'de almıştım, 1992'nin sonlarında manga komutan yardımcısı olarak görev almıştım. Şimdi ise yirmi yıl geçmiş Cudi sorumlusu olarak Cudi'ye geldim.

Çok zorlu bir görev asıl şimdi başlıyordu, eylem çıkarmak ve diğer çalışmaları örgütlemek. Ben Cudi'ye geldiğim zaman arkadaşların moralleri yerindeydi, eylem yapma istekleri vardı. Sonuçta kışın ve ilkbaharda değerli şahadetler verilmişti ben öyle zannediyordum arkadaşların durumu ve morali kötüdür, kırılmışlardır. Gelip gördüğümde bunun böyle olmadığını gördüm. Tabii ki bunu biraz zaman gösterecekti. Ama etkilenmek ve etkilenmemek insanın yüzüne bakıp da açığa çıkmıyor, ancak belli bir süreden sonra belli oluyor. Toplantı ve düzenlemelerden sonra artık çalışmaya başladık. Cizre'de de, Silopi'de bazı eylem hazırlıkları vardı, sabotaj eylemleri vb. Ayrıca bazı grupları eylem yapmaları için gönderdik. Fakat çoğu boş çıktı, yapılmadı. Hazırlanan büyük mayınlar düşmanın eline geçti, boşa çıkartıldı. Bunların hepsi de insan hatasından kaynaklanıyordu. Düşmanın güçlü olmasından değildi. İlk eylem Silopi ovasından geçen Petrol boru hattıydı, ilk şehidimizi orada verdik. Zilan arkadaş orada şehit düştü, bu da insan hatasından kaynaklandı.

Sonuçta tüm gücü motive etmek için eylem ihtiyacı vardı. Neyse ki Cizre, Silopi ve Şırnak'ta bazı eylemler gerçekleştirildi. Bu yapıda moralin yükselmesine yol açtı. Böyle sonbahara kadar devam etti, cevap olmak için gücün genel katılacağı kapsamlı eylemlere ihtiyaç vardı. Bunun hazırlıklarını yapmaya çalışıyorduk. Düşmanı da araziye çekip arazide imha etmeyi düşünüyorduk. Onun için ağır silahları yerleştirecektik, dokçalar Zağros silahı vb. Yani Cudi'de bir kurte şer yapmayı düşünüyorduk. Fakat düşman bizden daha önce davrandı. Artık tam nedenini bilmediğimiz bir biçimde Deriye Çırçiro'da bulunan beş yoldaşımız uçak saldırısı sonucunda şehit düştüler.

Biz de eyleme gitmeye hazırlanmıştık. Uçağın vurduğu yerlerin etrafına eylem gruplarını yerleştirdik, uçağın vurduğu yerlere nokta operasyonları olabileceğini tahmin ediyorduk, onun için grupları yerleştirdik. Ondan sonra biz de kendimizi Seyrane tepesine verdik. İlk başta arkadaşların şehit düştüğünü bilmiyorduk, arkadaşlar gelip haber vermeye çalışıyorlar. Fakat bulamadıkları için geri dönüyorlar. Gece yarısı beş altı mermi sesi geldi ama niçin geldiğini anlayamadık, sabahleyin etrafı kontrol ediyoruz. Erkenden kobralar gelip alan üzerinden uçuşlar yaptı ve etrafı vurmaya başladı, ama arkadaşların olduğu yere vurmuyordu, başka alanları vuruyordu. Arkadaşlar rahat hareket ediyorlardı, bende kesin bir şey olmamış diye kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Operasyon gelse de biz hazırız, araziye tutmuşuz, ben kendi içimde böyle düşünüyorum. Düşman gelse bir darbe vurabiliriz diye bunu da arkadaşlara güvenerek söylüyordum. Öğleye doğru her beş arkadaşın şehit haberini aldım, artık insanda moral kalmıyor ne yapacağını şaşıyor. Bunu da bırakalım, araziye tutan arkadaşlar şehit arkadaşların düştüğü yerin iki yüz metre yukarısında mevzilenmişlerdi. Düşman gelip noktaya giriyor. Şehit arkadaşların cenazelerin üzerine gidip üzerlerindeki örgütsel eşyaları alıyorlar ve hiç birisi düşmana bir mermi bile atmıyor. Düşman elini kolunu sallayıp gelip geri dönüyor. İnsanı kahreden de budur. Nasıl olur da düşman rahat gelip gidiyor. Cenazelerimiz üç gün yerde kaldı. Bir yandan bırakmıyorlar ben oraya gideyim ama kendileri de gidip kaldırmıyor herkes ya başını kaldırmıyor, ya da diğerinin gözüne bakıyor, 'ben gitmek istemiyorum' dercesine. Sözde orada olanlarda eski ve komutanlarımız. Tim komutanından takım komutanlarına kadar, hatta yürütmedeki arkadaşların da yaklaşımları bu çerçevedeydi. Ben artık kendimi tutamadım. Bir silah alıp arkadaşların şehit düştüğü yere gittim ve arkadaşların cenazelerini diğer arkadaşlarla beraber kaldırdık.

Ben o zaman biraz yoğunlaştım. Demek Cudi'deki gücümüzün çoğunun eylem için yoğunlaşması ve çabası yoktur. Hazır olmak söylemde oluyor, konuşmakla olmuyor. Biz caddenin üzerine gidip eylem yapacaktık. Ama düşman ayaklarımızın dibine geliyor bir şey yapamıyoruz, bir mermi bile sıkamıyoruz. Ben çok umutsuz da yaklaşmak istemiyorum, fakat sonbahardaki duruş ve yaklaşımlarımız bunu açıkça dile getiriyordu, hazır olmamayı. Hazır olmayan bir gücü savaşa sokman birçok yanlışlığı beraberinde getirebilirdi. Cudi'ye ilk geldiğimdeki gözlemlerim yanlış çıkmıştı.

Sonuçta savaştır hazır olmayan gücünü savaşa hazırlamak gerekiyor. Bu konuda sanki çok zorlanacağız. Onun için ilk başta kendimizi gözden geçirmemiz gerekiyor. Acaba ben doğru bir öncülük yapıyor muyum bunu kendime soruyorum, Sorduğumda da olumsuz cevabı alıyorum. Demek ki kaynağı bizdedir. Ben aktif ön saflarda katılmak istiyorum, böyle olması gerekir de. Bir komutanın sürekli önde olması gerekir ama bazen arkadaşlar öyle bir konuma getiriyorlar ki sanki bir adım öne gitsek gelen ilk mermi bana isabet edecek, benim diğer arkadaşlardan farkım yok.

Ben hiçbir zaman ölümden korkmadım. Ölüm felsefesini yaşamadım, yirmi bir yıldır örgüt içerisinde böyle yaklaşmaya çalıştım. Ölüm nereden gelirse gelsin sonuçta bir gün öleceğiz, ölüm de onurluca oldu mu bundan

iyisi yoktur. Onun için ölüm nereden gelirse gelsin. Ama basit ve sıradan bir ölümü de kendine layık görmem. Ölürsen Adil’ler gibi ölmeyi tercih ederim. Onun için Cudi’de bazı olumlu pratikleri sergilemek için her şeyi göze alırım ama sorun olan denetiminde olan gücü savaşa hazırlamaktır.

Bunun için planladığımız eylemi iptal ettik. Artık sonbahara girmişiz, kış hazırlıkları önceden tamamlanmıştı. Kar yağmaya başladı. Artık Navser alanında kampa girdik, eğitime başladık. 25 Aralık’ta kampa girdik, bazı tamiratlardan sonra toplantı ve komisyon hazırlıklarından sonra eğitime başladık. Önderliğin savunmalarını işliyoruz. İlk başlarda tartışmalar sınırlıydı, daha sonra gittikçe tartışmaların düzeyi geliyordu. Pratik yine bitti, kamplara girdik yerin altındayız, hiçbir yeri göremiyoruz. Sanki bir mezarın içindeyiz. Hele bakalım iki üç aylık süre nasıl geçecek. Şimdi ocağı yarılacak ama daha en az bir buçuk ay var. Bu süreci ancak eğitimlerle geçireceğiz, ancak eğitim yoluyla pratikte çıkan yetmezliklerin önüne geçebilecektik. Hele bakalım, bahara nasıl bir çıkış yapacağız. Ben inanıyorum ki güçlü bir çıkış yapacağız.

18 OCAK 2013

Bugün Önderliğin beşinci savunmasının işliyoruz. Toplam sayımız on bir arkadaşdır. Hepsi erkek arkadaş, bir bakıma özgün bir kamp. Burada olan arkadaşların çoğu komuta ve Cudi’de uzun süreden beri olan arkadaşlardır. İlk başlarda eğitim fazla sıcak geçmiyordu, ama savunmanın yarısından sonra yoğun tartışmalarla geçiyor. Hemen hemen bir aydır sadece savunmalar üzerinde tartışmalarla geçiyor. Her arkadaş bir şeyleri anlamaya ve anlatmaya çalışıyor. Diğerleri sorular sorarak sıkıştırmaya çalışıyor. Önderlik savunmalarını anlamak, insanın tüm geleceğini anlayabilmek doğru bir öncülük yapmak ancak böyle gelişebilir. Tartışmalarımız KCK sistemidir, bunun boyutlarını tartışıyoruz. KCK sistemini ilk önce militanların anlaması, kavraması gerekir. Çünkü militanlar Önderliğin şağırtlarıdır. Önderliğin söylediklerini militanları anladığı zaman ancak pratikte doğru bir öncülük yapacaktır. Halka da kavratılabilir, Kürt Halkının birçok eğitim vb şeylerden yoksun olduğunu biliyoruz.

19 OCAK 2013

Bugünkü tartışmalarımız Demokratik ulusta özgür eş yaşamdır. Mazlum Serekani hala eski kaba erkek zihniyetini tam değiştirmemiş. Diyor karşımızdaki cinse de biraz değer verelim. Her zaman mı, biraz mı? Mazlum yani: Biraz.

O kadar eğitim görmemize rağmen hala bazılarımızda hakim olan binlerce yıllık zihniyete karşı bir bilinçsiz direnme var. Adeta Kürt insanı değişmemekte ısrar ediyor, her ne kadar sözde bazı yumuşak sözleri dile getirse de ama özde tutucu, kaba ve feodal yanlarını saklıyor.

Heval Xemgin: Kadın savaşılabılır hatta kadın çoğu zaman erkeklerden daha çok savaşıyor. Ben Partiye geldiğim zaman baktım kadın da savaşıyor. Ben buna şaşırdım, herkes birbirine saygı gösteriyor. Böyle şeyleri gördüğüm zaman insan kadına biraz daha saygı gösterebilir.

İran ve Irak arasında sekiz yıl savaş yaşanıyor, biri uykudan kalkıp “Bu ne tak u req’tir” diyor. Heval Xengin’de öyle, sanki yeni uykudan kalkmış gibi bakıyor kadın arkadaşların da ellerinde silah var, savaşıyorlar. Otuz yıldır PKK içinde kadın arkadaşlar savaşıyor, Xemgin arkadaş yeni görüyor.

Heval Cudi: “Kadın konusunda ya kendimizi bastırıyoruz ya kaba yaklaşıyoruz, ya da kaba redci yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Bugün kaçtın, yarın kaçacaksın ama nereye kadar kaçacaksın köklü bir zihniyet değişikliğine ihtiyaç var” diyor.

H. Cudi: Bölgesel ve yerel ekonomi, komisyon bıla veke.

H. Zana: Wallahi ez nikarım.

H. Hogir: Ez tevli hevale Mazlum nabım, tışteki ku tu peş bexe gerek faydeki wi hebe.

H. Mazlum: Heval Ağır çı beje ez tevli nabım. Vi karide qezenc nine.

H. Cudi: Ez tevli herdu ka ji nabim. Ye heval Agır sosyalizma kapitalizme ye, ye heval Mazlum ji sosyalizma firavuna ye.

Cudi'yi biraz yazmak gerek aslında. Tam yatmak üzereydim fakat bazı şeyler aklıma geldi. Yaşamımız bellidir, belli çerçevede kuralları vardır. Bu kış sürecinde de öyle, genelde gündüz yedi saat eğitim görüyoruz. Akşam saat altıdan sekize kadar yoğunlaşma saatleridir, fakat bazı arkadaşlarımız var, zaten aralarında yatıyorlar, onun dışında akşam yemeğinden sonra yatıyorlar. Saat altıya kadar, altıdan sekize kadar kalabalık yapıyorlar, bazen birbirini dinlemeyen tartışmalar geliyor. Artık yatma saati geldiği zaman da yoğunlaşmaya çalışıyorlar. Artık nasıl bir yoğunlaşmaysa siz tahmin edin.

Yani yoğunlaşma saatlerinde kalabalık yapıyorlar, normal saatlerde ise bunlar yoğunlaşmaya çalışıyorlar. Yani her şeyin tersini yapıyorlar, artık nasıl baş edeceğimizi ben de bilmiyorum. Bazen çözümsüz kalıyorum.

Size biraz Cudi'yi anlatmaya çalışacaktım. Fakat arkadaşlar yoğunlaşma bırakmıyorlar. Cudi, tarihte hep efsanevi yönleriyle bilinmektedir. Zaten Cudi'deki arazi isimlerinin birçoğu tarihteki rolünü ve önemini ortaya koyuyor. Lawke Xerib, Sefine, Helena Pir, Zerinke ve birçok tepe ismini kalelerden almaktadır. Kela Mamguri, Kela Bezare, Kela Çeto vb birçok isim vardı. Köyler de isimlerini tarihten alıyorlar. Bunların başında gelen Sefine'dir. Nuh'un gemisi mitolojik anlatıma göre Silopya ovasında Dader köyü var. Nuh peygamber orada yaşıyor. Orada tandırda bir kadın ekmek yapıyor. Nuh ona diyor ki "ne zaman tandırın içinde sular köpürerek çıktığında sen bana haber var" Artık bir gün tandırın içinden sular köpürerek çıkıyor kadın gelip Nuh peygambere haber veriyor. Da der (yani su çıktı) anlamında artık bundan sonra sular yükseliyor. İlk başta gemi Çiyaye Bexer tarafına gidiyor, burası 'hayırsız' topraklar olduğu için Herekol tarafına gidiyor, orada dağ ona diyor Here ko. Herhalde zazaca "Buradan git" anlamındadır. Ondan sonra da Zerinke tepesine geliyor tepenin ucu sivri olduğundan geminin konacağı bir yer yok, Nuh ona diyor "sen altın gibisin, tu weki zeri, ama ez nıkarım vır bisekinim" Ondan sonra Safine'ye geliyor artık mitoloji biraz böyle anlatılıyor. Ama ne kadar doğrudur onu tam bilmiyorum.

Bazı bilim araştırmacıları Ağrı'da olduğunu söylüyorlar, ama bunlar bilinçli olarak saptırmaya çalışıyorlar. Esas olarak Cudi dağındadır, kalıntıları da vardır, binlerce yıllık mitolojik bir tarihin burada olduğu söyleniyor. Kalıntılar var fakat alçak düşman Kürtlerin tarihini saptırmak ve yok etmek için elinden gelen her türlü pislği yapıyor. Sefine dediğimiz yere düşman yüzlerce mevzi yapmış ve her gün obüs, havan ve kobralarla vuruyor. Cudi böyle bir tarihi öneme sahiptir bunun gibi binlerce mitolojik ve tarihi hikayeler vardır.

PKK savaşında da önemli bir tarihe sahiptir. Binlerce kahramanca şahadet yaşanmış, ihanet ve direnişlerle geçen pratikler vardır. 1998'de Bılıka alanında kimyasal silahlarla Gundramo köyünden Hamza arkadaşla beraber bir bölük arkadaş şehit düştü. Direnerek, hiç teslim olmadan. Ondan önce Derye İxanete dediğimiz yerde Silopi'li Dirok alçağının denetimi altında bir takım, on beş kişi civarında düşmana teslim oldular. Cudi'de hep böyle direniş ve ixanetçilerle geçen pratikler yaşanmış, geçen kışın da otuz arkadaşla yakın şahadet yaşandı.

Bizim bu kışın bunlar üzerinde yoğunlaşarak eksiklikleri göz önünden geçirerek yaklaşmamız gerekiyordu ve gerekiyor. Fakat ben bakıyorum yatmakla, bazı boş tartışmalarla nasıl Cudi'nin tarihi misyonuna yaraşır bir özgürlük savaşı yürüteceğiz bilmiyorum. Ben bazen kendi kendime düşünüyorum. Nasıl olacak güç getirebilecek miyim? Sürecin ağırlığı üzerimde olmasaydı örgüte söz vermeseydim istifayı bile düşünüyordum. Bazen düşünüyorum ben fazla yaşadım. Sen kimsin, bazı şeylerle niye uğraşıyorsun? Artık bilmiyorum. Eleştiriyorsun, kendisini bir köşeye veriyor, tartışıyorsun 'tamam üzerinde duracağım' diyor. Bırakıyorsun bozmaya çalışıyor. Hatta bazı haddini bilmeyenler de var ki ne saygısı var, ne de bir şey. Kendini bilmez bazı kişilikler. Yaşamda bazen uyarıyorsun sanki eksikliği ben yaşıyorum da sesini yükselterek sana cevap veriyor. İyi ki örgütün bir ağırlığını yaşıyoruz yoksa insan kendi üzerinde denetim sağlamayacak olumsuz bir tartışmaya girecek. Neyse ki kendi üzerimizde denetim kurabiliyoruz.

PKK içerisinde yoldaşığa verilen değer hiçbir şeye değiştirilemez. Paha biçilmez bir insan emeği eklenince anlamı başka oluyor. Ama birçok arkadaşımız bunun farkında ve ağırlığında değildir. Bizi yaşama bağlayan da manevi değerlerimizdir. Bunların farkında olmasak yaşama olan bağlılığımız çok sakat bir şekilde ortaya çıkıyor.

Onun için birçok arkadaşımız bunun farkında olmadığı için yaşamda ciddi bir eksikliğe giriyor. Böyle tip insanların ne yapacakları belli değildir.

28 OCAK 2013

Bugün Önderliğin Kürdistan Devrim manifestosu Kürt sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü (Kültürel Soykırım Kıskaçında Kürtleri savunmak) adlı savunmasını bitirdik. Hemen hemen bir buçuk aydır tartışıyoruz, sayımız biraz azdır ama tartışmalar bazen sıcak geçiyor. Tüm arkadaşların katılımları oluyor, bazen tartışmalar çok kısır geçiyor. Katılım olmuyor, komisyonlar her ne kadar tartışılmasını isteseler de katılım olmuyor. Bazen artık tartışma olmayacak diye komisyon dersi bitirmek üzere iken birden birisi bir şey ortaya atıyor eğitim diğer güne sarkıyor. Tartışmaların gelişmesi biraz da komisyonlara bağlıdır. Komisyon ne kadar zengin yöntemler geliştirseler o kadar katılımlar gelişir. Ben komisyon olduğum zaman her bir arkadaşla bir konu veriyordum ondan sonraki gün her arkadaş konusunu açıkladığı zaman doğal olarak tartışmalar gelişiyor.

Günler çabuk geçmiyor. Navser’de yerin yirmi-otuz metre altında kalıyoruz. İki gündür yağmur yağıyor her taraftan sular akıyor. Her ne kadar mangalarımız sağlam olsa da bazı yerlerden damlalar geliyor. Acayip olan da bu mevsimde Cudi’nin zirevlerinde yağmurun yağması. Doğal değildir, kışın ortasıdır bu mevsimde genelde karın yağması gerekir. Demek ki havalar çok sıcaktır, ya da sıcak hava dalgası geçiyor. Bundan iki üç gün önce her taraf buz tutmuştu. Hatta yukardan aşağıya doğru sarkan iki üç metreyi bulan buz parçaları vardı. Bunların hepsi eridi, bazıları yukardan biri düşmüş gibi gürültülü sesler çıkarıyor.

Aslında bu kampımızın sıkıcılığı yerin altında olmasından kaynaklıdır. Hiçbir yeri göremiyorsun, geçen kış ki kamp yerimiz yükseklerdeydi, her yeri görebiliyordun. Nefes alabiliyordun, ama bu yıl ki yer öyle değildir. Tam tersi karanlık, nefes alamıyorsun. Her yer karanlık ve yukardan brandanın üzerine düşen damlaların sesi insanı sağır ediyor. Adeta kulaklarımız patlayacak, zaten son günlerde de yukardan büyük hortumlarla suyu bırakıyorlar gibi su yukardan aşağıya iniyor. Neyse bu benim için tecrübe oldu, bir dahaki kış kampını etrafını görecek bir yere yapacağız. Mezar gibi bir yere girmişiz, niye zaman geçmiyor diye hayıflanıyoruz.

Eğitimler de devam ediyor. Daha önce söylediğim gibi eğitim görüyoruz. Tartışmalar oluyor, fakat tartışmalarda kendimize göre yaklaşıyoruz. Her bir arkadaş kendi görüşünü kabul ettirmek için baskı kurmaya çalışıyor, diğeri de öyle. Aslına bu bizde olan karakteri ortaya çıkarıyor. Kendisini doğru görüyor, karşısındakinin düşüncelerini kendisi için bir tecrübe ve olumlu bir değerlendirme olarak görmüyor. Bu da Kürtlerdeki kuru kafalılığı, karşısındaki görüşlere açık olmadığını gösteriyor.

Halbuki tartışmalarda daha çok mütevazı ve olgun yaklaşmak gerekir. Sonuçta her insan değerlendirme hakkına sahiptir, nasıl ki bazıları senin görüşlerini dinliyor, buna tahammül ediyor sen de başka arkadaşların değerlendirmelerini dinleyeceksin ve saygı duyacaksın.

Bu konuda bir We. Mi. arkadaşımız var, siyasi faaliyetlerde kalmış. İki-üç yıldır pratik sahadadır. Kendine göre yanları çok, biraz da keyfidir. Zindanda bir buçuk yıl kalmış görüşlerini dile getirdiği zaman sanki kimse bir şey bilmiyor, bir şey anlamıyormuş gibi yaklaşımları ortaya çıkıyor. Kendisini kandırmaktan başka bir şey değildir. Ben bazen düşünüyorum iyi ki bu We. bundan 15 yıl önce katılmamış, böyle olsaydı bizim konuşacak hakkımız olur muydu? Gerçi çoğu değerlendirmesi de terstir ama bunu ona her ne kadar kavratmaya çalışıyorsak da anlamıyor, ya da anlamak istemiyor. Zamanla anlayacak.

C. S. arkadaş var, bir ekoldür. Kendisine göre yanları çok. O da görüşlerini dayatıyor, dayatmaya da çalışıyor. Heval C. biraz da kampımızın Şabanı’dır. Yanında bir teyip var sadece bir kaseti var o da Ciwan Hacodur. Yani eğitim olmasa 24 saat dinleyecek ve dinliyor da. Kitap okuduğu zaman da kulaklığı kulağına takıyor, öyle kitabı okuyor, sözüm ona yoğunlaşıyor. Artık ne diyelim ne müzikten anlama oluyor, ne de okuduğu kitaptan bir şey ortaya çıkacak. Böyle oldu mu arkadaşların önüne gelip dersi anlatmaya çalışsa mesela, mesela demekten başka bir şey ortaya çıkmıyor. Anlaşılma olmuyor düşünce dağınıklığı ortaya çıkıyor ne kadar anlatmaya ve kavratmaya çalışsak da anlamak istemiyor. Kendine göre yaklaşıyor, onun için ekoldür. Bu arkadaşın düşünceleri böyle ters çıkabiliyor.

U. arkadaş da üniversite okumuş, birikimi de var, anlıyor da, ama sanki o kadar yıl boşa okumuş. Allah’ın bir gundisidir. Çok dar ve kendine göre yanları vardır. Onun üzerine ufak bir eleştiri gittiği zaman hemen kendisini

bir kalıba koyar kimse ile alıp vermiyor. Kendisini bir kenara veriyor. Birkaç gün eğitime bile katılmıyor ya “Heval U. neden katılmıyorsun” diyoruz. “İşte arkadaşlar bu konuda beni eleştirdi, ben de öyle yaklaşıyorum” diyor. Bir de arkadaş tim komutanıdır. Gel de bunun altından çık.

CUDİ ŞEHİTLERİ ANISINA;

Cudi dağının tarihsel bir önemi vardır. Yaşamı yer yüzüne yayan kutsal mekandır. Bu sebeple hac özelliğine sahiptir. Bir insan 7 defa Sefine’ye giderse hacı oluyormuş. Sefine Nuh gemisinin indiği tepedir. Hala da taş duvarlarla örülü yapıtı vardır. Kürtler ve Kürdistan için çok önemli kutsal ve manevi değere sahiptir. Hatta Kürdistan dışındaki halklar için de büyük bir öneme sahiptir. Hatta şöyle bir hikayesi vardır. Bir kişi (Arap olduğu söyleniyor) Sefine tepesini ziyaret etmek için tam yedi yıl boyunca dolaşılıyor. Yedi yılın sonunda Sefine’ye gidemiyor çünkü nerede olduğunu bilmiyor. Yedi yılın sonunda şeytanla karşılaşılıyor. Şeytan ona yedi yıl daha yürümesi gerektiği ve Sefine’nin çok uzakta olduğunu söylüyor. O da bu sözler üzerine Sefine’yi görme hasretiyle ölüyor. Öldüğü yer Sefine’nin hemen yirmi dakika aşağısında küçük bir ovacıktır. Böylece Lawke Xerib denilen kişi muradına ermeden ölüyor. Bölge insanı olmadığı için ona Lawke Xerib Türkçe “yabancı oğul” deniliyor. Öldüğü yerin yakınındaki bir tepede devesi ölüyor. O ölmeden önce o tepeye Cemel deniyor. CEMEL Arapça bir kelimedir. Deve anlamına gelir. Lawke Xeribin öldüğü yerde anıtı (mezarı) hala vardır.

Nuh gemisi Sefine’ye indikten sonra Nuh Peygamberin Deriye Besere’nin yukarısında bulunan bir ağacın altında dinlendiği söyleniyor. Bu ağaç halen varlığını koruyor. Deriye Besere’de Cudi’den Şırnak’a bakan sekiz kişilik bir grupla bir köy oluşturuyorlar. Sekiz kişi oldukları için köyün ismi Heştan oluyor. Daha sonra Şırnak’a yerleştiği söyleniyor. Şırnak’ın ismi de şehri Nuh’tan gelmez. Yani Nuh’un şehri. Zaten Cudi’nin kelime anlamı da “Cih Dit” yani ‘yer buldu’dur. Yani geminin kendisine yer bulduğu dağ anlamındadır. Cudi’nin her tarafında buna benzer öyküler, efsaneler yaşanmış ve dağın birçok tepe ve alanın ismi bu tarihsel efsanelerden gelmektedir. Hatta bazı köylerin isimleri bile tarihseldir.

Kürt Halkı açısından olduğu kadar diğer halkların da barınma merkezi olmuştur. Birçok alan ismi, köy, kilise vb tarihsel yapıtlar bunun kanıtıdır. Ayrıca tarihte Kürtlerin her zaman direniş sembolü ve savunucusu olmuştur. Çünkü etrafında birçok kale kalıntıları isimleriyle birlikte günümüze kadar gelmektedir. Günümüzde ve tarihte de her zaman korunma alanı olduğu gibi düşmanların da her zaman çekindiği dağdır. Kürtler için her zaman yaşamın kaynağı olmuştur. Bedirxan, Şax, Kela Keçe, Çeko, Kela Mir Seid, Kela Mire Kor vb birçok tepe, isimlerini direnişçi Kürtlerden almaktadır. Hemen hemen her tepenin kendine has bir öyküsü vardır. Zerinke, Bılurvan, (Sere Dehle’de Melaye Ciziri’nin mezarı var) kapı isimleri ve buna benzer birçok yer efsanelerden isimlerini almaktadırlar.

Cudi’nin zirvesinde herhangi bir köy falan yoktur. (yazlık obalar dışında) Tüm yerleşim yerleri eteklerindedir. Her yöne doğru bir geçit veya kapı (boğaz) vardır. Tüm kapıların çeşmeleri vardır. Ayrıca Kaniya Cina, yani cinler çeşmesi denen bir çeşme vardır. Bu çeşmenin ne zaman akacağı belli değildir. Kupkuru bir yaz sıcaklığında bile aniden su fişkirir ve bir akarsuya yakın dereye su akıtır. Ne kadar akacağı da bilinmez. Bir de çok sayıda yabani keçi (dağ keçisi) Cudi’nin her yerinde vardır. Ve sayıları çok fazladır.

Kürdistan özgürlük mücadelesinde de yani PKK için de Cudi çok önemli bir yere sahiptir. Gerillanın kalbi Botan ise Botan’ın da kalbi Cudi’dir. Önderliğin çok büyük önem verdiği bir yerdir. Hatta şahadete erişirken Cudi’de saklanılmasını vasiyet etmiştir.

Tabii Cudi denilince ismi bile bir yükseklik, kutsallık ve büyük bir heybeti andırmaktadır. Nuh ve Lawke Xerib’e misafirlik yaptığı gibi binlerce özgürlük savaşçılarına ve kahraman şehitlere de meskenlik yapmaktadır. Bu yüzden Cudi ve Kürdistan özgürlük gerillası birbirinden ayrılmaz bir vücuda dönüşmüşlerdir. Cudi’nin susamışlığına Cuma, Erdal, Cudi Gundramo, Hamza, Yılmaz, Zafer Gundramo, Yıldız, Zeki Gundramo, en on Binewş, Rubar, Serbest, Sadıq gibi birçok değerli yoldaş taze kanlarını dökmüşlerdir. Cudi’de her karış toprağa kanlar dökülmüş ve ölümsüz kahramanlar isimlerini altın harflerle tarihe yazmışlardır. 1998’de Kelha Mire kor’dan 19 arkadaş düşmanın tüm saldırılarına rağmen direniyorlar. Hamza Gundramo arkadaş öncülüğündeki arkadaşlar bir mağarada sıkıştırılsa da teslimiyeti akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdir. Hamza arkadaş 19 arkadaş dışında teslim olan birisini (ihanetçiyi) öldürüyor. Tüm saldırılara rağmen teslim olmayan 19 yoldaş en

son faşist devletin kimyasal silah kullanmasıyla şehit olmuşlardır. Şimdi o tepenin ismi artık Kela Mire Kor değil, Kelha Berwxedane olmuş. Buna benzer birçok tepe, dol ve alan ismi şehit arkadaşların isimleri ile değiştirilmiştir. Tabii çok tarihi olan yerler dışında.

Cudi'nin Özgürlük Hareketi için manası ve değeri ne kadar büyükse düşman için de her zaman o kadar kabustur. Tarihte olduğu gibi bugün de tüm görkemiyle heybetini korumakta ve düşmanların kalbinde hep korku filmi gibi yaşamaktadır. Cudi dağının düşman için varlığı hep ölüm demektir. Bu yüzden ne zaman Cudi'ye gelmek istemişse de hiçbir zaman yenilgiden kurtulamamış, özellikle yüzlerce şehit yoldaşların Önderliğinde gösterilen direniş Cudi'nin yenilmezliğinin kanıtıdır. Özellikle en son Şahin, Sipan, Arin, Tekoşin, Fırat Suruç, Ruhal, Welat ve Cudi Zorava gibi değerli yoldaşlar sarsılmaz inancın ve direnişin sembolü olan, uğruna binlerce şehit verilen ve değer yaratılan halkın ve hareketin onuru olan kanlı özgürlük bayrağını dimdik havada dalgalandırdılar. Düşmanın en gelişkin teknolojik ve vahşi saldırılarına karşı hiçbir tereddüt yaşamadan canlarını siper etmişlerdir.

Tabii buna paralel Kürt tarihinde olduğu gibi bir tarihsel ihanet gerçekliği vardır. Özellikle hareketimizde her zaman iki çizgi yürümüştür. Birincisi; Önderliğin özgürlük ve direniş çizgisi; ikincisi de her zaman bu çizgiye karşı teslimiyet ya da ihanet çizgisidir. Böylece geri, onursuz, kendini inkar eden, hiçbir manevi değeri olmayan ihanetçi şahıslar da çıkmıştır. 1997 yılında 17 civarında (kişi) yaşanan ihanet en son 2011'de kendisini tekrarlıyor. Dengtav ve Aso gibi kendilerinde hiçbir manevi değer bırakmayan kişilikler Gire Hirmo direnişiyle yenilmekten kurtulamamıştır. Buna karşı en ufak bir tereddüt dahi yaşamayan Rubar ve Serbest arkadaşların grupları teslimiyete karşı direnmiştir. Zılan ile Sema arkadaşlar teslimiyete karşı kendilerini kayalıklardan aşağıya atarak APO'cu gerçekliği bir kez daha düşmanın korkulu rüyası yapmışlardır. Yine Gire Çolya'da Sadıq Kobani, Refiq Afrin, Sason Sert, Kurtay ve Tolhıldan arkadaşlar dört gün boyunca düşmana karşı çok büyük bir direnişle cevap vermiş, dördüncü günün sonunda şahadete erişmişlerdir. Yenilmez APO'cu kişiliği her türlü zorluğa rağmen dost, düşman herkese göstermişlerdir. Düşmanın o çok güvendiği tekniği dışında herhangi bir cesareti ve ruhu kalmadığı gibi savaştacak hiçbir gücü de kalmamıştır. Tek güvendiği teknikle bile Sadıq arkadaşların grubu şahsında düşman yenilmekten kurtulamamıştır.

Rubar Mardin; Midyat'lı bir arkadaştır. Militanlığında ve yoldaşlığında gerçek bir APO'cu fedaiydi. Yaşamdaki duruşuyla örgütsel duruş ve tavırlarıyla örnek bir arkadaştı. Sorunların üzerine gitme ve çözmede yüksek bir kabiliyete sahipti. Yapısıyla bir bütün olan umut verici bir komutan kişiliği vardı. Yüksek bir inanç ve kararlılığa sahip olan Rubar arkadaş düşmanın üzerine gitmede kaygısızcaydı. Tanımlıslığım fazla olmasa da arkadaşın duruşu onu tanıtmaya yetiyor. Amed gibi bir alanda kalmıştı. Yıllarca başarıyla mücadele yürütmüş en üst düzeyde görev üstlenmişti. Gire Hirmo çatışmasında ikinci gün yaralanıyor, düşmanın eline sağ geçmemek için arkadaşlardan onu şehit etmelerini istiyor. Çünkü APO'cu bir militanın hiçbir koşulda düşmana teslim olmaması gerektiğini iyi biliyor. Düşmanı iyi tanıyor, iyi biliyor. Ele düşmeyi hiçbir zaman kabul etmedi.

Serbest Ark: Botan'ın asi ve kadim bir çocuğuydu. Botan'da doğup büyüdü, mücadeleye katıldı ve şehit düştü. Haruna mıntıkasının Şeve köyündedir. Düşman her zaman onlara ve çevre halkına baskı uygulamıştır. Genç yaşta bu tür uygulamaları kendisine yediremeyen Serbest arkadaş buna çok büyük tepki duyuyor. Katılmadan önce silahlı milislik yaptı, böyle bir dönemde Hizbullah-kontraları tarafından kaçırılıp öldürülmek isteniyor, fakat onların elinden kurtulmayı başarıyor ve gerillaya katılıyor. Onların köyünden onlarca şehit var. Çiya ve Gabar arkadaşlar gibi şehitleri var. Serbest arkadaş doğup büyüdüğü bölgenin özünü, kültürünü hiçbir zaman unutmadı ve her zaman kendi özünü yaşadı. Yani kültürün özünü oluşturan binlerce yıllık toplumsal değerleri PKK'nin bilinç ve irade gücüyle kişiliğinde yoğurmuştu. Çok emekçi ve pratikçi bir arkadaştı. Saygı, sevgi dolu sıcak yoldaşlık ruhuna sahip ve yüzü gülen bir kişiliğe sahipti. Mütevazi ve arkadaşların ilgi odağıydı. Şakacı bir arkadaş olmasıyla beraber moral düzeyi her zaman yüksekti. Askerlik sanatında derin bir bilinç ve tecrübeye sahipti. Gerçek bir savaş komutanıydı. Zap direnişinde en ön cephede başarının mimarıydı. Botan'ın genelinde çeşitli düzeylerde kararlılık ve azimle mücadeleyi yürütmüştü. O da Rubar arkadaş gibi teslimiyeti kabul etmedi.

Binewş Ark: Urfa'lı Ezidi bir arkadaştı. 2009'da Cudi'ye geldi. Sempatik ve mütevazi bir arkadaştı. APO'cu felsefeyi kişiliğinde oturtmuş, özgür kadın kimliğini ve direnişçiliğini kendisinde yaratmayı başarmıştı. Her zaman bulunduğu alanlarda savaşın ve ideolojik mücadelenin öncüsüydü. Binewş Arkadaşın bulunduğu yerde kimse çizgi dışı bir eğilime cesaret edemezdi. Çünkü derin bir bilinç, doğru duruş ve heybete sahipti.

Sadiq Ark: Kobani'liydi. Birçok alanda pratik yürütmüştü. Botan-Merdin-Güney-Rojava vb yerlerde faaliyet yürütmüştü ve komutanlık yapmıştı. Arkadaş çok birikimli ve ayaklı bir kütüphane gibiydi. Duruşuyla örnek ve ilgi odağı, değerlendirmeleri ilgi çekiciydi. PKK ocağında beraberdik. Kendisini borçlu görüyor ve öğrendiklerini çevresine vermek istiyordu. Arkadaşları etrafında topluyordu. Arkadaşın olduğu yerde kendine göre bir yaklaşımın yaşanması mümkün değildi. Halkla alıp verdiğinde bile halkta büyük bir etki yaratıyordu. Hem ideolojik-politik hem de askerlik sanatında derin bir bilince sahipti. İdeolojik duruş ve askeri taktik katılımıyla düşmanın üzerine gidiyordu. Şehit düştüğünde de direnişiyle bize bayrağı uzatmıştır. Kendi savaş tarzında düşmana büyük darbe vurmuş, daralmış çembere rağmen, bir mağarada sıkışmasına rağmen dört gün boyunca direnmiş ve teslim olmamıştır.

Refiq Ark: Refiq arkadaşta Rojava'liydi. 1990'lardan 1999'a kadar hep Gabar'da kaldı. 2007'de yine Gabar'a gitti, 2010'da da Cudi'ye geldi. Arkadaş çok zekiydi. Olay olguları çabuk çözüyor ve alternatif yaratmada üstün bir pratik zeka ve yeteneğe sahipti. Moralli bir duruşu vardı, moralsizlik onda olmazdı ve manasızdı. Bu duruşuyla arkadaşlar ona bağlanıyordu.

Şahin Ark: Şahin arkadaş Haseki'liydi. 1997'de katılmıştı. Çeşitli faaliyetler (Suriye-güney vb) yürütmüş ve Cudi'ye 2008'de gelmişti. Derin bir bilince sahipti, arkadaşlarla alıp vermede coşkulu ve moralli bir duruşa sahipti. Halkla alıp vermede moralli ve coşkulu, üslup ve bilinciyle halk üzerinde etki ve bağlılık yaratmıştır. Cudi'ye geldiğinde arkadaşlar bizi zorlayabileceğini söylediler, fakat tam tersi olmuştu. Mütevazi duruşuyla etrafı utandırıyor. Alanda şehirde vb birçok eylem çıkarmak için gece-gündüz uğraşıyordu. Sonuçta çok fedakarlıkla yürüttüğü çalışmalar sayesinde eylem çıkarmıştır. Arkadaşların intikamını almak için var olan gücüyle büyük çaba sahibi olmuştur. Duruşuyla derin bir bilince sahip ve örnek bir kişiliktir.

Arin Ark: Cizre'li bir arkadaştı. 1997'de katılmıştı, fakat gençliğinde halk içinde faaliyet yürütmüştü. Dersim-Botan-güneyde kalmış ve farklı farklı çalışmalar yürütmüştü. 2012'de beraber Cudi'ye geldik. Öz savunma çalışmalarında yer alıyordu, bu çalışmanın başarıya ulaşmasında çok çaba harcıyordu. Hatta kendisi eyleme gitmek için çok ısrar ediyordu, şakadan ona "Yaşlısın, eylem yapamazsın" diyorduk. Fakat arkadaş çok büyük tepki gösteriyordu. Her arkadaş gibi o da düşmana karşı kinle doluydu. Halbuki eskiden eylemlere çok katılmıştı. Duygusal bir arkadaştı, hatta bir defa onu eleştirdiğim için ağladı. Arkadaşlara onu götürmelerin söyledim, bundan çok etkilendim, daha sonra tartışırız dedik ama şehit düştü. Yaşına rağmen çok canlı bir kişiliği vardı. Çok hareketli ve moralliydi.

Ruhal Ark: Doğu Kürdistan'liydi. 2005'te katılmıştı, o da öz savunmadaydı, genç bir arkadaştı. Bu çalışmanın başarıya ulaşması için çok çaba harcıyordu. Bunun yanında takıma da hep yardımcı oluyordu. Güvenlikte çok duyarlıydı, eylemlere gitmek için çok ısrarcıydı. O da şehit düşen yoldaşlarının intikamını almak istiyordu. Mücadele azmi ve karar düzeyi yüksek bir arkadaştı.

Fırat Ark: Urfa-Suruç'liydu. 2008'de katılmıştı. Arkadaş yoldaşlığıyla, fedakarlığıyla mütevazi ve örgütsel duruşuyla tanınıyordu. Arkadaşın olduğu yerde sorumluluk ve fedakarlık vardı. Dürüst-saygılı ve moralli bir arkadaştı. Belirli bir bilince sahip ve yaşamda, çizgide duyarlı bir arkadaştı. Olay ve olguları iyi çözüp sonuca bağlayan bir özelliğe sahipti.

Cudi Zorava Ark: Şırnak'liydi. 2011'de Cudi'de katılmıştı. Soyadını köyünden alıyordu, yurtsever bir aileye sahipti. Köylerinden katılım ve şehit var. Köyün düşmana karşı duruşu önemlidir. Köyde, bölgede yurtseverlik ruhu yüksektir. Ailede de bu ruh yüksekti. Ve Cudi arkadaşta bu daha da yüksek bir düzeydeydi. Arkadaş cıva gibiydi. Çok büyük bir güç ve morale sahipti. Çok yetenekliydi, mütevazi ve yoldaşlığa çok bağlıydı. Her zaman eylemselliğin gelişmesi için çok uğraşıyordu. Bölgeyi, Şırnak'ı iyi tanıdığı için hep eylem projeleri yapardı. Bulunduğu takımın moral kaynağıydı.

Bu yoldaşların intikamını almak için onların çizdiği yolda, uğruna şehit düştüğü ve bize uzattığı yüce bayrağı onlara layık bir mücadele biçimiyle yürüyeceğimize ve onların anısını yaşatarak en büyük mücadeleyi vereceğimin sözünü veriyorum.

Şehit Namının, Biji Serok APO

10 Şubat 20013 (Şehit Cudi Zorava Kampı-Navser)

15 Şubat 2013

KARA GÜN

Bugün 15 Şubat 2013. 15 Şubat'ta bilindiği gibi Önderliğimiz uluslararası komployla Türkiye'ye getirildi. Onun için bugün Kürtler için kara bir gündür. 15 Şubat'ta Önderliğimizin Türkiye'ye komployla getirilişiyle komplocu güçler zannediyordu ki PKK dağılacak, Kürt Halkı ve Kürt Özgürlük Hareketi kendisini bir daha toparlayamayacak. Fakat Kürtlerde ulusal bir toparlamaya yol açtı. Kürt Halkı Önderlik etrafında kilitlendi, Önderliği sahiplendi, hem komplocu güçlere karşı savaştı, hem de Türk devletine karşı savaştı. Her yerde devletin tüm kurum ve kuruluşlarına saldırdı.

Yine onlarca yoldaşımız Önderlik etrafında ateşten bir çember oluşturdular, bedenlerini ateşe verdiler. Düşmanın Önderliğe yaklaşmasına izin vermediler, düşman kendisini geri çekti, Önderliğe yaklaştı.

15 Şubat 1925'te Kürt isyanlarından olan Şex Said'i komployla yakaladılar. Bununla tüm Kürtlere şu mesajı vermek istediler. Bundan 90 yıl önce yapılan komplo devam ediyor. Aynı inkar ve imha politikaları devam ediyor. Bize şunu söylemek istiyorlar, Kürtleri bitirmekte ısrarlıyız, bitireceğiz. Kürtlere yaşama hakkını tanımayacağız. Bu politikaları günümüzde AKP yoluyla devam ediyor. AKP'nin zihniyeti, tekçi yaklaşımları ne dilimizi, ne kültürümüzü yani kısacası hiçbir şeyimizi tanımıyorlar.

Bizim komployu boşa çıkarmamız için ilk başta Önderliğimizle doğru yoldaşlığı esas almamız gerekiyor. Doğru yoldaşlık esaslarını yerine getirmemiz gerekiyor. Önderliği bu duruma getiren de Önderlikle bütünleşmememiz, zamanında anlayamamız. Önderliği zamanında anlasaydık görevlerimizi zamanında yerine getirseydik savaşı geliştirip Kürdistan'ı özgürleştirebilseydik, İmralı yerine Önderliğimizi Kürdistan dağlarına getirseydik, belki şu anda Reber APO yanımızda olurdu. Onu kucaklayıp bağrımıza basacaktık. O zaman şimdi 15 şubat'ı boynu bükük geçirmeyecektik. Belki ben kendim için diyeyim ben o zaman gençtim, fazla bir şey anlamıyordum, ama her insanın omzuna düşen bir görev ve misyonu vardır. Zamanında yerine getiremedim, onun için şimdi tarihe hesap veremiyorum. Önderlikle hep buluşmayı ve kucaklaşmayı hayal etmişimdir. 21 yıldır savaş ve parti içindeyim ama Önderlikle buluşmayı, Önderlikle tokalaşmayı hiç yapamadım. Acaba bu hayallerim gerçekleşecek mi? Bunun gerçekleşmesi yine bize kalıyor. Görevlerimizi istenilen düzeyde yerine getirelim, savaş ve yaşam tarzımızla düşmanı masaya getirebilsek bu olacaktır. Bunun sözünü veriyorum. Ne pahasına olursa olsun, Önderlikle buluşmayı ve kucaklaşmayı kendime esas alacağım.

13 Şubat 2013

NAWSER'DE MEÇHUL OLMA SEFERİ

Bir süredir bizim diğer kampta bulunan arkadaşların yanına gitmek istiyorum. Bir hafta oldu Şubat'a gireli. Üst üste birikmiş karın sertleşmesini bekliyorum. Çünkü sertleşirse iz bırakmaz. 6 Şubat'ta hazırlandık 7 Şubat'ta sabaha doğru gitmeyi düşünüyordum. Fakat eğitimimiz 6 Şubat'ta bir saat erken bitti, arkadaşlar dışarıyı kontrol ettiler, hava durumunun kar yağışlı olduğunu söylediler. Bunun üzerine sabah gideceğimize şimdi gidelim diye düşündüm, sonra karar verdim şimdi gidelim dedim. Ciddi bir hazırlık yapmadan alelacele hazırlandık. Yanıma genel ve yeni yaptığımız dört adet küçük cihaz şifreleri aldık, ayrıca küçük cihaz, birkaç ekmek ve tulumlarımızı alarak ben ve Ağır arkadaş yola koyulduk. Aceleden yemek bile yemedik. Kampın ağzına gittik, Ağır arkadaş yukarıya tırmanmıştı ve yol açmaya çalışıyordu. Halen gitmeye tereddütlüydüm, çünkü dışarıda fırtına vardı. Ya geç olur, sis çöker de arkadaşları bulamazsak o zaman ne olur? Bunun üzerine Ağır arkadaş sordum, "Hava sisli mi, sisliyse gitmeyelim" Fakat Ağır arkadaş sisli olmadığını, havanın gitmek için müsait olduğunu söyledi, bunun üzerine ben de dışarı çıktım. Daha çok gitmemiştim ki hava kararmaya ve sis çökmeye, fırtına bastırmaya başladı. Diğer kampın olduğu alana gittiğimizde çoktan akşam olmuştu. Hava sisli ve fırtınalı olduğundan kampa yakın olduğumuzu bilmeme rağmen kampı bulamadık. Belki arkadaşlar duyar diye birkaç mermi attık ve bağırarak çağırdık. Fakat gecenin karanlığında fırtına sesinden başka ses seda yoktu. Kampın derin olmasından

ötürü ses duyamamış olma ihtimalleri var tabii. Onları bu saatte ve havada bulamayacağımızı anlayınca önümüze tek çare olarak mecburen geri dönmek kaldı. Kendi izlerimizden geri gitmek istedik ama fırtına çoktan bu şansımızı kara karıştırmıştı. Artık iz de yoktu, geldiğimiz yöne doğru yol alıp geldiğimiz kampa geri gitmek istedik. O istikamete doğru ilerledik. Fakat ne yazık ki nerede olduğumuzu artık bilemez olduk. Yoğun sis ve fırtınadan dolayı artık doğru-dürüst ne önümüzü görüyoruz, ne de araziye tanıyoruz. Saat 7-8' e kadar aradık, aradık. Fakat arama çabalarımızın boş olduğunu görüyorduk, çünkü artık hiçbir yeri tanımıyor ve bilmiyorduk. Çok karanlık, hatta zifiri karanlıktı. Yol alan, meçhule giden iki yolcu misali olmuşuk. Uğraşlarımızın sonucu böyle boş olunca umutsuzluk da kendisini hissettiriyor. Tabii yön şaşırarak kalmadık aynı zamanda git gide üşüyorduk da. İşte asıl umutsuzluğa sebep olan durum buydu. Ancak buna rağmen umutsuzluğa kapılmamamız gerektiğine inanıyor ve umudumuzu korumaya çalışıyorduk. Çünkü umudun bittiği yerde ölüm vardır. Ağır arkadaş kardan ,soğuktan dolayı şehit düşeceğimizi söyledi. Artık umudunu yitirmiş gibiydi. Çünkü koşullar o kadar zordu ki, gerçekten dayanabilmek güçlü, hem de çok güçlü bir irade ve akıllı olmakla mümkündür. Ağır arkadaş moral vermek istiyordum, bir şey olmayacağını söylüyordum. Çünkü insan son nefesine kadar yaşadığı müddetçe umutlu olmalı. Navser gibi bir yerde korunacak bir yer, bir mağara yok, hatta bir kaya dibi bile yok. Her yeri metrelerce kar kaplamış, kar dışında ya da kardan dolayı hiçbir şey görmüyorsun. Sanki bulunduğun yer hepsi kardan oluşmuş. Dağ kar dağı misali oluyor, tabii bu yetmiyor. Var olan çok soğuk, dondurucu hava ve şiddetli fırtına bir an önce bedenini soğutmak ve cansız bir bedene dönüştürme isteğinde. Fırtına bastırırken bastırıyordu. Yüzümüz, el ve ayaklarımız buz kesiliyordu, fırtına nefes almamıza bile izin vermiyordu. Hatta insanı kör etmek istercesine fırtına yağın karı yüzümüze vuruyor, gözümüze sokuyordu. Sanki fırtına bizden intikam alırcasına saldırıyor gibiydi. Her yerde metrelerce kar var, hatta var olan büyük çukurlar karla dolmuştu. Gidip geliyoruz, dolaşıyoruz, 6-7 metre yükselmiş kar(Kewiyen berfe) gördükçe aklıma Kadir İnanır'ın bir filmi geldi. Bir grup mahkumla asker karda yürüyorlar. Yolda her yer bembeyaz ve kar yağışlı olduğu için bir de yolu bilen mahkum onlardan kaçıp kurtulduğu için karın-fırtınanın ortasında kalıyorlar. Yaşamlarını sürdürebilmek için karı kazıyorlar oyuyorlar. Taa ki bir oda genişliğinde. Fırtınanın etki yapmayacağı bir şekilde içine giriyorlar, bu şekilde kendilerini koruyorlar. Bu film aklıma gelince aklıma hemen silahlarımızın dipçikleriyle oyuk yapmaya başladık. Bazen silahlarımızla, bazen de ellerimizle. Oydukça oyuyorduk, kazıyorduk. Ancak bu şekilde sabaha çıkabilirdik. Yoksa ortalıklarda daha fazla dolaşmak sonumuzu getirecekti. Başta geniş bir oda yaptık, oda geniş olduğundan Ağır arkadaş odayı yaptığı esnada üzerine kar çöktü. Fakat kar kalın olmadığı için üzerine fazla düşmedi. Ağır arkadaş üzerine düşen karın çok olduğunu düşünerek bağırmağa başladı. Oysa ben Ağır arkadaş görüyordum. Ağır arkadaş üzerinde azıcık kar değil de sanki kocaman bir dağ çöküyormuşçasına bağırıyordu. Ama o da karın az olduğunu görünce kalktı, çok sevinmişti. Sonra yeni bir oda yapmaya başladık. Bu sefer daha dikkatli yaptık, her ikimiz ancak oturabileceğimiz kadar kendimize yer yaptık. Sabaha kadar burada kalmamız gerekiyordu. En azından fırtınadan korunabilirdik, fakat yer yapıp içine girene kadar, her yerimiz sırlıslıklam oldu. El ve ayaklarımız buz kesilmişti. Odada her tarafımız kar, kenar, alt ve üst kısımlarımızın her tarafı kar. Raxtlarımızı altımıza serdik, tulumlarımızı üzerine attık, ayaklarımızı az da olsa ısıtılmak için ayakkabılarla birlikte tulumun içine koyduk. Yarım saatte tulumlarımız sırlıslıklam oldu. Ne kadar ıslak da olsa insanın vücut sıcaklığı ıslanmış elbiselerden buhar kaldırıyor. Az da olsa bu bizi biraz ısıtıyordu. Odanın içi dışarıya göre sıcaktı. Bundan dolayı bize bir şey olmayacağını biliyordum. Böyle bir koşulda bir insanın gücünün ne kadar olduğunu görüyordum. Böyle bir durumda insanın yaratıcı olması gerekiyor, kendini koruyabilmesini bilmesi gerekiyor. Ağır arkadaş yine de “Biz şehit düşeceğiz, kimse bizi bulamayacak” diyordu. Oysa ben moral vermeye çalışıyor, umut vermeye çalışıyor ve “merak etme bize bir şey olmaz diyordum” için kötü tarafı kardan yaptığımız odanın kapısı fırtınadan dolayı kar ile dolup kapanıyordu. Kapı kapandığından dolayı gidip açmak gerekiyordu. Açmaya gittiğimizde de tekrar üşüyor ve ıslanıyorduk. Açtıktan sonra gelip ısınmaya çalışıyorsun, bir saat sonra tekrar kapanıyordu. Böylece sabaha kadar her kar dolduğunda açıp sonra ısınmaya çalışıyorduk. Tam bir işkence gibiydi, ancak vücudumuz az çok ısındı lakin ayaklarımız buz gibi olmuştu. Anlatılmaz bir acı veriyordu, odanın içinde yatamıyorduk, çünkü kar içinde uyumak ölüm uykusudur. Ben sabaha kadar uyumadım. Ağır arkadaş bazen uyuyordu, nefes alıp almadığını kontrol ediyordum, bazen de uyandırıyor ve onunla konuşuyordum. Ağır arkadaşın uykuya dalmaması için sabaha kadar bunu tekrarladım. Sabaha kadar iki de bir saatimize bakıyorduk, bazen bir dakika insana bir gün gibi gelir, bir türlü bitmek bilmez. İşte bizim durumumuz böyleydi. Tüm bekleyişimiz sabah olsun belki sis dağılır, fırtına biter, bir yerlere gidebiliriz üzerineydi. Fırtına sabaha kadar devam etti. Sabah saat altıda odadan çıktık. Yine sis fırtına vardı. Bir yöne doğru yürümeye başladık, kampa doğru yürüdüğümüzü sanıyorduk, bir saatte yakın bir süre boyunca ilerledik. Fakat nerde olduğumuzu ve nereye gittiğimizi bilemiyorduk. Bu yüzden

tekrar yaptığımız odaya geri döndük. Odaya gelmemize yüz metre falan kalmıştı, Ağır arkadaşta hal kalmadı. Sadece bir defa “Hevale Gelhat” deyip yere düştü. Döndüm yanına gittim, kendine gelmesi için bir tokat attım. ‘Az kaldı’ dedim ve silahımı da alarak yaptığımız odaya geri döndük. Artık Ağır arkadaş öyle olmuştu ki konuşacak gücü bile kalmamıştı, güçten düşmüştü. Onu odaya getirip kendine gelmesi ve dinlenmesi için tuluma girmesini söyledim. Lakin ben tuluma girmedim. Saat sekiz-dokuz civarına gelmişti, artık kar yağmura dönmüştü, ancak sis gitmemişti. Biraz etrafı dolaşarak nerede olduğumuzu öğrenmek istedim. Önümü bazen elli-altmış metre kadar görebiliyordum. Ancak öyle bir hal ki Şırnak’ın hangi tarafta olduğunu bilemiyordum. Bir taraftan gittim, geri döndüm. Sonra başka bir yöne doğru gittim. En son gittiğim tarafta biraz dolaştıktan sonra bir ağaç gördüm. Biraz daha dolaştım birkaç ağaç daha gördüm. Ağaçları görünce sevinip geri döndüm. Ağır arkadaşta “Kalk, ağaç buldum, ateş yakalım” dedim. Ağır arkadaşla ağaçların olduğu yere gittik, biraz odun topladım, fakat bu sefer nasıl ateş yakacağımızı düşündüm. Her tarafımız sırlıklam. Kalktım bir büyük cihaz şifresini yaktım. Ağır arkadaşın ayakta duracak hali kalmamıştı, odun toplayamıyordu. Zaten ben ağaca çıkıp kıracağım odunları aşağıya atıyordum. Ağır arkadaşta bunları ateşin üzerine atmasını söyledim. Elli metrelik mesafede Ağır arkadaş iki defa ara verip ancak odunları ateşin yanına götürebildi. Kar üzerinde yaktığımız ateşle elbiselerimizi kuruttuk, tulumlarımızı biraz yaktık, vücudumuz ısındı, ancak ayaklarımız buzdan farksızdı. Bulduğumuz yerde ağaçların çok olmasından dolayı buranın Navser alanının Kox, (yani zozan olmayan ağaçlı bölgesiydi) bölgesinde olduğumuzu öğrendik. Akşam saat beşte sis biraz kalktı, etrafımızı görebildik. Böylece nerde olduğumuzu anladık. Zaten ben fazla araziye tanımiyordum, ama Ağır arkadaş da karma karışık (şas u maşu) olmuştu. Yaktığımız ateş büyük olmasına rağmen ateşin altındaki karın hep erimesiyle ateş aşağı gidiyordu. O gece de yani 7 Şubat gecesi yine orada kaldık. Hava açılmıştı. Dondurucu kuru soğuğa dönmüştü, yani ayazlaşmıştı. Biraz odun kırıp altımıza attık ıslanmamak için. Sabaha kadar oturarak bekledik. Sabahleyin yönümüzü tespit etmiş tekrar ilk geldiğimiz kampa doğru yola çıktık. Kar sertleşmişti, yürüdüğümüzde bazen kar kırılıyor ayağımız kara giriyordu. Ağır arkadaşta hal kalmamıştı ve bir umutsuzluğa kapılmıştı. Arkadaşı zorla getiriyordum. Kampın önüne gelmeden önce Ağır arkadaş tekrar düştü, eşyaları düştü. Toplayıp getirdim. Kampın üzerine gelince Ağır arkadaşta müthiş bir sevinç yaşandı. Ben Ağır arkadaşla yola çıkarken genç-atık, fiziğinin güçlü olduğunu düşünüyordum. İlk geceki oda yapımında çok emek verdi, uğraştı fakat ondan sonra fiziği düştü. Kampın üzerine gelince Ağır’ı şutık ile bağladım ve aşağı bıraktım.

Arkadaşların bu durumumuzdan haberi yoktu. İçeri girdik, sonuçta sağ-salim arkadaşlara ulaştık. Bir hafta geçmiş olmasına rağmen hala ayaklarımız şişkin ve ağrıyor. Tabii bu hiç iyi olmadı, bu fırtınalı havada yola çıkmamalıydık. Bu kararı vermemeliydim. Böyle bir olayı geçen kışın Zağrosta da yaşamıştım. Fakat sayımız çoktu. Bu sefer bir şey olmadı. Benim canım gitse de önemli değil, ama alanın durumu önemli ve bu olumsuz etkilerdi. Bunu düşünebilmeliydim. Eğer bize bir şey olsaydı ve cenazelerimiz bulunmasaydı acaba ne olurdu? Bölge için iyi olmazdı. Böylece ciddi bir eksiklik yaşadığımızın farkına vardık. Böyle bir havada yola çıkmama ya da tedbir alarak çıkmak gerekiyor. Çünkü biz bu sefer zamansız ve tedbirsiz çıktık. Bu da bize ders oldu.

17 Şubat 2013

Eğitimin sonlarına yaklaşıyoruz. Platformlarla beraber üç dersimiz kaldı. Ama platformları öne aldık, yani bugün platformlara başladık. Bugün üç arkadaşın platformu oldu. Benim Ağır ve Tirej arkadaşların ki yapıldı. Komisyon ben ve Ağır arkadaşlık. İkimizin de ayakları hem soğuktan hem de kardan etkilendiği için ayakta kalmakta zorluk çekiyorum. Ben ayakta zor duruyorum, sürekli ara vermek zorunda kalıyoruz. Ayaklarımın yarısından fazlası uyuşmuş gibi hissediyorum. İyileşir umuduyla hareket etmeye ve kendime moral vermeye çalışıyorum on gün oldu, hala ağrılar devam ediyor.

Neyse esas meseleye platformlara gelelim. Bazı arkadaşlar heyecana girmişler. Yerinde duramıyorlar, ‘benim sıram acaba ne zaman gelecek, benim üzerime ne gibi eleştiriler gelecek acaba?’ diyorlar. Bazı arkadaşlar soğukkanlı yaklaşımaya çalışıyor. Velhasıl benimki oldu, şimdiye kadar en az yirmi defa platformum olmuş fazla heyecanlanmadım. Biraz alışmışım, gelen eleştirileri aşmaya çalışmışım. Beni biraz da pratikte ayakta tutan örgütün yaptığı eleştiriler ve eğitimleridir. Ancak bununla önümü görebiliyorum. Bunu samimi söylüyorum.

Ama bazı arkadaşlarımız var sanki dünyayı ya da PKK'yi onlar kurtaracaklar gibi gelen eleştirilere kendi bildikleri gibi yaklaşmak istiyorlar. İzahat adı altında eleştirileri boşa çıkarmak istiyorlar. Kendilerini akıllı zannedip kabul etmiyorlar. Arkadaşlarımız birkaç yıldır örgüt içindeler eleştiri ve özeleştiriyeye nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar. Neyse ki hiçbirisine taviz vermiyoruz. Örgüt platformunda ciddi yaklaşmayı kabul etmiyoruz. Onları çizgiye getirmeye çalışıyoruz, biraz daha esnetsek millete borçlu çıkacağız.

Bugün yazının sonunu getirmeyelim, yarın da devam edecek, hele bakalım nasıl geçecek? Şimdilik iyi geceler.

2 Mart 2013

Platformlar bitti, ilk başta bazı arkadaşlarımız basit yaklaştırmaya çalıştılar ancak sonuç vermeyeceğini anlayınca biraz biçimsel de olsa yumuşamaya çalıştılar.

Platformlardan sonra bireysel olarak arkadaşlarla tartışıyorum. Artık şubatın sonlarına doğru gidiyoruz. Bu çalışmayı da bitirdikten sonra karlar sertleşse belki diğer kampın yanına gitme fırsatı olur. Ama ilk önce buradaki çalışmalarımı bitirmek gerekir. Neyse ki buradaki çalışmalarım bitti.

26 Şubat'ta diğer kampa gitmek için hazırlandık. Bu sefer hazırlıklı çıktık. Bundan önceki sefer gibi olumsuz durumlara düşmemek için hazırlıklarımızı tam yaptık, ayaklarımıza geçirmek için naylon poşetlerden tatalım küreğe kadar. Hava açık ve güneşlidir, az da olsa kar sertleşmiş, on beş dakikalık yürüyüşten sonra diğer kampın üstüne geldik. Çukurlukta olduğu için her dümdüz olmuştuk. Yanımızda kürek vardı, kürekle çukurdaki karı atmaya çalışıyoruz. Bu kar atma iki saatten fazla sürdü. Hava güneşli olduğu için çok sıcak, iki aydır böyle güneşli bir günün özlemine çekiyorduk. Yirmi otuz metre yerin altında olduğumuz için hep karanlıktı, geldiğimiz gün de güneşli ve sıcaktı. Az da olsa bu özlemi gidermeye çalıştık. Adeta sanki kapının açılmasını istemiyoruz. Hep güneşin altında kalmak istiyoruz ama sıcaklık artınca karlar yumuşuyor. Karın içine batıyorduk, artık fazla hareket etmemeye çalışıyoruz. İki saatten fazla ancak kapının üstündeki karı temizleyebildik, hemen altımıza bir kamp var ve burada on arkadaş bulunuyor. Biraz derin olduğu için ne kadar bağırarak da sesimiz onlara ulaşmıyor. Birkaç saat sonra iki üç metreye ulaşan bir çukur açtıktan sonra ancak kapıya ulaşabildik delik açıldıktan sonra sesimiz onlara ulaşabiliyordu. Aşağıdaki arkadaşlar ilk başta belki düşmandır diye paniklemişlerdi. Hemen raxt ve silahlarını çıkarıyorlar. Elif arkadaş da o gün hastaymış, kalkacak takati yokmuş. Arkadaşlar kapının üzerinden ses geliyor dediklerinde hemen yerinden fırlayıp kalkıyor, hiçbir hastalığı kalmıyor, Neyse ki seslerimizden tanıdılar kendimizi aşağıya bıraktık.

Uzun zamandan beri bu kampımızı görmemiştik. Hemen hemen üç ay olmuştuk, en çok da ben bu kampı düşünüyordum. Diğer kamplarımıza göre bu kampımızın niteliği daha zayıftı. Eğitim konusunda da belki fazla katkı olmaz diye düşünüyordum. Kamp komutanı Hebun arkadaş, tecrübeliydi fakat alana sonbaharda gelmişti, diğer arkadaşlarında fazla tecrübeleri yoktu. Bende alana yazın geldiğim için arkadaşları tam tanıyamamıştım, onun için kış düzenlemelerimiz tam isabetli olmamıştı. Bu benim eksikliğimden kaynaklanan bir durumdu. Buraya geldiğim zaman da bunun özeleştirisini arkadaşlara verdim.

Eğitim konusunda ise eğitimleri olumlu geçmişti. Bazen insan çözümsüz kaldığı zaman insanda saklı olan yetenekler ortaya çıkıyor. Bu kampımızda da saklı olan yetenekler biraz ortaya çıkmıştı.

Buradaki tüm arkadaşları özlemiştim ama en çok da içlerinde daha birkaç ay önce yine katılmış Binewş ve Rızgar arkadaşları merak ediyordum. Onların da her arkadaş gibi durumları iyiydi, eğitimlere aktif katılmışlardı.

Burada kaç gün kalacağız daha belli değil, biz onlara göre daha hızlıydık. Bizim derslerimiz hemen hemen bitiyordu, ama onların daha üç tane askeri dersleri kalmıştı. Biz de buraya geldiğimiz için kurnazlık yaptılar. Kalan derslerini benim üzerine attılar. Bana 'bu dersleri sen vereceksin' dediler. Hele Sorxwin arkadaş dersinin üzerime atmak için elinden gelen tüm kurnazlıkları yapıyordu. Ne yapalım orada olduğumuz için bunları benim telafi etmem gerekiyordu.

8 Mart 2013

Eğitimler çerçevesinde tartışıyoruz, eğitimler askeri olduğu için daha çok bireye indirgemeye çalışıyoruz, Kişilik çözümlemesi, pratikteki yetersiz yanları daha çok anlamaya ve eleştirmeye çalışıyoruz. Bazı arkadaşlarımız dostlar çarşıda görsün gibi yaklaşımlarla etrafında dolanıyor, evirip çeviriyor ama pratikte yaşadığımız sorunların içine girmiyor. Hele kişilik çözümlemesine geldi mi hiç orali olmak istemiyor. Kendisine dokunmak istemiyor. Kürt insanı düşüncede biraz zayıftır, keyfidir, hantaldır. Onun için kendisine dokunmuyor.

S1. arkadaş üç dört yıldır Cudi’de pratik yürütüyor, fedakardır, sürekli aktif olarak katılıyor. Ama ideolojik olarak kendisini geliştirmiyor, sıradan bir yaşam demeyelim de kaç yıldır pratiktedir ama kendini bir timi yürütecek düzeye tam getirmemiş. Bu kış ciddiyetine biraz varmış onun için zorunlu olarak katılmaya çalışıyor.

Za. Arkadaş, 2010 yılında katılmış, Cudi’de katılmış ve şimdiye kadar burada pratik yürütüyor fedekar ve dürüst bir arkadaşdır. Gece gündüz çalışıyor onun için hiç sorun değildir. Fakat bir saatlik eğitimden kaçıyor, keyfidir, kendine göre bazen yaklaşıyor. Bu kışın eğitime fazla katılmamış -. Sonradan özeleştirisini verdi ama eğitimin sonunda bir bakıma kurnazlık yapmak istedi ama üzerine çok yüklendik. Biz ona bazen başkan diyoruz, bazen onun zırtını verdin mi hemen gaza gelebiliyor. Az da olsa Şırnak kişiliği hakimdir.

Buradaki her arkadaş üzerine yazmak isterdim, biraz zaman kısıtlı yarın sabah erkenden kalkıp diğer kampa gideceğiz. Sonradan fırsat olursa belki yazarım.

Bugün 8 Mart Dünya emekçi Kadınlar günüdür. Reber APO’dan ve örgütümüzden aldığımız eğitimlerle sistemin zihinlerimize yerleştirdiği feodal, kadını yok sayan, küçük gören her türlü bilinçsiz erkek egemenlikli zihniyetini az da olsa aşmışız. Tabii ki bir zihniyeti aşmak kolay değildir. Ben bu zihniyeti aştım demekle olmuyor. Verilen kadın özgürlük çizgisini anlayıp kavramakla bu zihniyet aşılabacaktır. Bunu anlamak için çaba içerisine giriyorum.

Yıllarca savaşıyoruz, savaşımızda binlerce kadın yoldaşımız düşmana karşı direnerek şehit düşmüşlerdir. Bedenlerini ateşe vermişlerdir. Beritanlar ve en son 2011 sonbaharında Zilan ve Sema arkadaşlar gibi düşmana teslim olmayıp ihaneti kabul etmeyip kendilerini kahramanca uçurumdan aşağı atmışlardır. İnsan bunları görünce ve yaşayınca kadın özgürlük çizginde kendisini derinleşmemek ve kendini geliştirmemek insanlık için vicdansızlıktır.

Daha çok yazmak isterdim ve birçok şehit kadın yoldaşı anlatmak isterdim, ama bazen insanın aklına bir şey gelmiyor. Önderliğin dediği gibi toplumların özgürlüğü kadın özgürlüğünden geçer.

Ş. Fırat Suruç Kampı

11 Mart’ta kamptan çıktık. Gire Hirno alanına gitik, Navserde olduğumuz için epey kar vardı. Sabah saat 8’de çıktık, Derye Hırçe tarafında daha erken olduğu için kendimizi kar olmayan bir yamaca verdik. Öğleden sonra kendimizi Deriye Hırçe’den bıraktık. Dik kendimizi aşağıya bıraktık, tehlikesi çoktu, bir arkadaş kaysaydı uçurumlardan düşebilirdi. Onun için çok dikkatli olmamız gerekirdi. İnerken birkaç arkadaşın dengesi bozuldu, dik yamaçtan biraz sürüklendiler, kendilerini hemen kontrol etmeyi başardılar. Silah dipçiklerini kara batırıp ancak durabiliyorlardı. Soğukkanlı olunmasaydı bir iki kişi kayıp verebilirdik, neyse ki olumsuz bir durum yaşanmadı sağlam bir şekilde karların eridiği yerlere ulaştık.

Akşama doğru Nokta Hevale Hüseyin’e ulaştık. Üç aydır hiç hareket etmediğimiz için yürümekte çok zorlanıyorduk. Adeta vücudumuzun her yeri kapanmış, ayaklarımıza zincirler bağlanmış gibi ağır, ağır hareket ediyoruz. Karların üzerinde biraz rahat hareket ediyoruz ama karsız yerlere ulaştığımız zaman sanki ayaklarımız kapanıyor. Zorla yürümeye çalışıyoruz.

Navser alanında her yer karlarla kaplıydı. Tam kışın ortası gibiydi. Gire Hirno alanında ise hiçbir yerde kar kalmamıştı, baharın başlangıcıydı, çoğu yerde otlar yeşermişti. Yukarıda otların üzerinde metrelerce kar vardı, burada ise hemen hemen her öğün ot toplayıp yiyorduk.

Kürdistan coğrafyasının büyük bir bölümünde dört mevsim yaşanır fakat bazı yerlerde böyle değildi. Zağros’lar, Herki ve biraz Cudi’nin Navser alanında ise sadece kış, ilkbahar ve sonbaharlar yaşanır. Yani sürekli soğuk ve yağışlı havalarla geçer. Zağros’larda sürekli parkenin olması gerekir. Cudi’nin Navseri de biraz öyledir. Fakat

Gire Hırmo alanında yazın kefiye dahi fazladır. İnsanı ısıtıyor. Havası yazın çok sıcak oluyor. Yanımızda büyük cihaz olmadığı için arkadaşları aradıktan sonra bulabildik.

14 Ocak 2014

Bir yılı daha geride bıraktık. On beş gündür 2014 yılına girdik. Zamanın nasıl geçtiğinin insan bazen farkına varmıyor. Bu yıl da diğer yıllardan farklıydı. 2012 yılı Devrimci Halk savaşı ve yoğun pratiklerle geçti ve bu pratikler sonuç alıcıydı. Düşmanda bir gerilemeyi yarattı. 2013 yılının başlarında Önderliğimizle diyalog süreçleri başladı. Bunun sonucunda ateşkes ve geri çekilme kararları alındı.

Biz hepimiz 2013 pratiği için kendimizi savaşa hazırlamıştık, fakat ateşkes ve geri çekilme kararları alındı. Hepimizde yıllarca düşmanla savaştığımız için düşmanın karakterini biliyorduk, yüzlerce, hatta binlerce yıldır düşman bu yöntemle Kürtleri kandırıyor. PKK tarihinde de böyle çirkin yöntemlere düşman başvurmuş, 93 ateşkesi, 99'da böyle kirli oyunlara başvurdu.

Düşmanın amacı kandırmaktır ve oyalamaktır. Zaman kazanmak istiyor. Düşman hiçbir zaman Kürtleri bir insan, bir irade olarak görmemiştir. Görmek istemiyor. Düşman için en iyi Kürt, ölü Kürt'tür, iradesiz Kürt'tür. Onun için hiçbir zaman düşmana güven olmaz.

Ama Önderliğimiz böyle bir süreci başlatmıştı, Önderliğimize sonsuz güvenimiz vardı. Yıllarca bu dağlarda savaşmışız düşman bizi bu dağlardan çıkaramamıştır. Çıkaramaz da. Ama Önderliğimizin çağrısı üzerine geri çekilmeler başladı. Bizde artık geri çekilme için hazırlıklarımızı yapıyorduk, alanda olan tüm malzemeleri saklamamız gerekiyordu. Ama yine düşmana güven olmaz bunun yanında hazırlıklarında yapılması gerekirdi. Bu çalışmalar tüm hızıyla devam ediyordu.

Bahar olmuştu, araziler açılmıştı. Karlar eriyordu, bahar tüm güzelliğini gösteriyordu. Cudi dağının her tarafından derin vadilerine birbirini kovalarcasına sular akıyordu. Hemen hemen yirmi yıl olmuştu Cudi dağına siviller rahat gelip gitmemişlerdi. Ama şimdi Cudi'nin yüksek yerlerine sanki kafesten çıkmış, özgürlüğüne kavuşmuş kuşlar gibi insanlar şehirlerden Cudi'ye akın ediyorlardı. Bundan birkaç ay önce birisi ava da dahil gelseydi hiç açık hareket etmezdi, düşman bir köylüyü uzaktan bile görseydi kobra, uçak ve havanlarla 'teröristtir' diye vururdu. Ama şimdi sanki düşmana inat olsun diye Cudi dağının zirvelerine Sefine'ye, Lawke Xerib'e, Çele Jehr'in her yerine çıkmış bağırlıyorlar. Bazıları Sefine'ye çıkmış Silopi'nin, Şırnak'ın karşısına geçmiş telefonlarla konuşup artık ben özgürüm diyor. Bazıları fotoğraf çekiyor, bazıları sirik, soryaz ve çeşit çeşit ot topluyorlar. Bazıları da yılların özlemiyle gelip bu arazilerde arkadaşları görmek için sesi yüklediği kadar bağırlıyor. Bazı analar Silopi ve başka şehirlerden yemekler yapmış, sırtlarına alıp Cudi'nin Navseri'ne gelmişlerdi. Bazıları bizi buluyor da. Bazıları bizi bulmayınca getirdikleri eşyaları geri götürüyorlardı. Cudi'nin her tarafına insanlar geliyorlardı. Geli tarafına indiğimizde yüzlerce insan aileleriyle beraber pikniğe geliyorlar. Artık insan hangi ailenin yanına gideceğinin kararını veremiyor. Birisinin yanına gitsen diğeri alınıyor.

Bu durumlar karşısında insan duyulanıyor, yılların özlemiyle kısa bir süreçte olsa gerilla ve halk iç içedir. Bizde hem halkı karşılamaya çalışıyoruz hem de kendi çalışmalarımızı da yürütmeye çalışıyoruz. İlk başta daha önceleri şehit düşen arkadaşların cenaze yerlerin tespit edip onları şehitliğe topluyoruz.

Önümüzdeki ilk önemli ve kutsal görevlerin başında gelen görevlerden ilki şehitlerimize olan bağlılığımızdır. Şehitlerimiz manevi değerlerimizdir onlar bu vatan, bu topraklar için ve bu halk için gözünü kırpmadan kahramanca savaşıp ölümsüzler kervanına katılmışlardır. Şahadete ulaşmak şimdilik bize nasip olmamıştır. Belki birçok insana nasip olmaz da ama şehitlerimize olan bağlılığımızı göstermek için onların yolunda yürüyeceğiz kaldı ki ben yirmi bir yıldır -yirmi ikinci yılına girdim- onlara olan bağlılığımı göstermeye çalışıyorum. Hem de şehitlerimize layık olacak bir şehitliği yapmaya çalışacağız. Koşullar zor olabilir. Şehitliğin yerini Lawke Xerib'de Cudi'nin Navserinde tarihi bir yerde yapacağız. Buraya yol gelmiyor eğer süreçte bir ilerleme olursa örgütümüzden izin alıp bir yol yapacağız. Cudi'de belki yüzlerce şehit arkadaşın cenazesi vardır. Bunda yirmi hatta yirmi yıldan önce şehit olan arkadaşların cenazeleri var. Birçok arkadaşın cenazesi kayıptır. Nerde nasıl şehit düşmüş hatta bulduğumuz cenazelerin çoğunun sicilleri bile yoktur. Birçok arkadaş şehit

düşmeden önce vasiyet etmiş, şehit düştüğümde beni Cudi'de Lawke Xerib'in yanında gömün demiş. Bu bizim için bir emirdir, bunu yerine getireceğiz.

Lawke Xerib ben daha önceki yazılarımda yazmıştım, tarihi bir yerdir, kubbesi var, düşman harabeye çevirmiş, biz yeniden onarmaya çalışacağız. Savaş olmadığı zaman buraya yüzlerce insan ziyarete geliyor. Biz de burayı şehitlik yapacağız. Şehitliğin ismi Cuma Biliki olacak. Cuma arkadaş 1994'te Cudi sorumlusuydu, o zaman şehit düşmüştü. İlk olarak onu buraya getirmişlerdi, onun için şehitliğin ismi Şehit Cuma konulmuş.

Biz şehitliği öyle güzel yapmaya çalışacağız ki her yıl binlerce insan her yerden buraya ziyarete gelecekler. Bu şehitlikler Kürdistan tarihine mal olacaktır.
Şehitlere olan sözümüzü yineliyoruz.

22 Ocak 2014

Kampımızın ismi Şehit Redur, eğitim devremizin adı Şehit Zafer Biliki'dir. Bu arkadaşlar 2013 yılının Cudi'deki son şehitleridir.

Biz kampa gelirken her iki arkadaş karda ve fırtınada donarak şehit düştüler.

Ben daha önceki yazımda doğa ile savaşımlarımızı biraz yazmıştım. Biz her ne kadar düşmanla savaşıyorsak da doğa ile de savaşıyoruz diye yazmıştım. Evet o yazıda bu sefer kaybetmedik demiştim, ama bu sefer doğa ile yaptığımız savaşı kaybettik.

Kampa gelmek için Gire Hırme alanından Navser'e gelecektik, kampa gelmek için karın yağmasını bekliyorduk. 11 Aralık'ta kar yağmaya başladı, bizde sabah kahvaltısından sonra yola koyulduk, ilk önce hafif rüzgar vardı ama şiddetli değildi. Dola Hesena'yla Deriye Hırçe'nin bir saatlik aşağısında bir mola verdik, büyük cihaz muhaberesini dinledikten sonra yola koyulduk. İlk önce altı arkadaş önden gönderdik, geri kalanlarda bir saat sonra çıktık. Sayımız on beş arkadaştı, Derye Hırçe'nin hemen altındaki çeşmenin üzerinde önden çıkan gruba ulaştık, çok ağır ilerliyorlardı. Kar fazla yoktu, ancak beş veya on santim vardı. Fakat ondan birkaç gün önce yağmur ve dolu yağdığı için buzlanmıştı, buz ilerlememizi engelliyordu. Bizi ağırlaştırıyordu. Yanımızda bu yıl yeni katılmış iki üç arkadaş vardı, onlar hiç böyle karlı ve dağ koşullarında yürümedikleri için bizi çok zorluyorlardı. Yürüyemiyorduk, on metrelik mesafeyi bir saatte geçemiyorduk, kar ve fırtına hızlandı. Derye Hırçe'nin hemen zirvesinde bir şikeft vardı, en azından kendimizi oraya ulaştırmaya çalışıyorduk. Zafer ve Demhat arkadaş yürüyemiyorlardı, takatten düşmüşlerdi, donmak üzerelerdi. Yukarıya çıkmaları mümkün değildi, hemen iki arkadaş görevlendirdik, Zafer arkadaş aşağıya sağlam bir yere ulaştırabilmeleri için gönderdik. Biz diğer arkadaşlar tırmanmaya devam ettik. Mağara ile aramız en fazla üç yüz metreydi. Çıktığımız dar ve dik küçük bir doldu, fırtına her iki tarafından Deriye kar dolduruyordu, kısa süre içerisinde bir metreyi aştı, bazen küçük çığ geliyordu, fakat bizi sürükleyecek düzeyde değildi. Saat üçü yirmi geçe altı arkadaş kendimizi mağaraya ulaştırdık. Diğer arkadaşlarla aramız yüz metreydi, mağarada biraz odun vardı, biz hemen küçük bir ateş yakmaya başladık. Biraz zaman geçtikten sonra arkadaşlar ulaşmadı, sesleri geliyor ama bize ulaşamıyorlar. Biz hemen belimizdeki şutikleri açıp bir arkadaşla beraber aşağıya gönderdik, arkadaşların gelecek takatleri yoktu, gelemiyorlardı. Böyle devam etseydi her altı arkadaş da şehit düşebilirdi. Onları bağlayıp yukarıya çektik. Bazılarında hiç güç kalmadığı için dört beş arkadaş zor çekebiliyorduk. Elli metreyi iki buçuk saatlik çalışmadan sonra ancak arkadaşları mağaraya çekebildik. Geceleyin bu şikefte kaldık, içindeki odunlarla az da olsa hem kendimizi ısıttık, hem de elbiselerimizi kuruttuk, sabaha kadar istirahat ettik. Sabah saat yedide gitmeye karar verdik. Önümüzde zor bir arazi yoktu, kampı aramız en fazla on beş dakikalık yoldu, kamp yerinde de yedi kişilik arkadaş grubu vardı. Fırtına hızını daha çok arttırmıştı, her taraf önünü bir metre görmeyecek kadar yoğun sis vardı, az da olsa bulma umudumuz vardı. Sırtın kuzey yamacını fırtına karla doldurmuştu. Bizi zorluyordu, en kötüsü de sisti. Kampı bulmamızı engelliyordu, sırttan gitmeyi tercih ettik, ama sırtta o kadar fırtına vardı ki sanki bizi uçuracaktı. Biraz aradıktan sonra kampı bulamayacağımızı anlayıp geri döndük. Kendimizi Tepe Yade'den Gire Çolya tarafına bırakmaya çalıştık. Epey ilerledikten sonra Redur arkadaş artık yürüyemiyordu. Soğuk onu düşürmüştü onun kolunun altına girdim, yürütmeye çalıştım ama bende biraz sonra güçsüzleştim. Hemen bir yerde durup biz birkaç arkadaş önden gidip Gire Çolya'daki arkadaşlara haber verelim dedim. Diğer arkadaşlarada bir ateş yakın belki arkadaşşı kurtarabiliriz diye aklımdan geçti. Fakat

arkadaşlar fırtınadan dolayı ateş yakamıyorlardı, biz dört arkadaş da olan gücümüzle kendimizi Gire Çolya'ya ulaştırdık, diğer arkadaşlarda arkamızdan geldiler. Redur arkadaş şehit düşmüştü, onu kurtaramadık. Ertesi gün köylüleri devreye koyup diğer arkadaşları aramaya gönderdik. Fakat arkadaşların orda da Zafer arkadaş donarak şehit düşmüştü. Hepimizin morali bozulmuştu, artık birbirimizin yüzüne bakamaz duruma düşmüştük. Her birimiz kendimizi bir köşeye vermiş, eli kolu kırılmış insanlar gibi kafamızı eğmiştik. Evet doğaya karşı savaşa girdik. Sonra neyle savaşırsan savaş aklını, yüreğini bir yapmadın mı savaşı kaybediyorsun. Bizim de öyleydi, bilinçsiz hareket ettik, basit yaklaştık, onun için bunun bedeli çok ağır oldu. İki değerli yoldaşımızı şehit verdik ve doğa ile olan savaşı kaybettik.

Ben bunun için kendimi hiç affetmiyorum. Bunu örgüte nasıl söyleyebilirim, bu yükün altından nasıl çıkabilirim. Hatta ben Gre Çolya'da "acaba kendimi bir köşeye verip intihar mı edeyim" diye düşündüm. Bunu yapma cesaretini göstermedim değil ki korkuyordum, ama acılar acılarla kapanmaz düşüncesine kapıldım. Onun için ben bunu yapmadım ama yine de bu duyarsızlığımdan dolayı kendimi affetmeyeceğim.

Redur arkadaş eskidi, yedi-sekiz yıldır Parti içindeydi, Erzurum eyaletinden gelmişti, sonbaharda alana gelmişti, tam tanıma imkanımız olmadı. Yaşama katılımı örgütsel duruşu ve fedakarlığıyla örnek bir yoldaşı, kendisini hiçbir görevden geri bırakmıyordu. Fırtınalı ilk günde şutikle arkadaşları çekmek için en çok çaba veren arkadaştı.

Zafer arkadaş 2013 Eylülünde katıldı, daha önce zindanda kalmıştı, zindandan çıkar çıkmaz yönünü özgürlük dağlarına vermişti. Sivil yaşamında düşmandan baskı ve işkence görmüştü. Bazı gençlik çalışmalarına da katılmıştı. Dağlara geldiği zamanda çok canlıydı ve düşmana karşı bir öfkesi vardı. Ondaki canlılık herkes tarafından görülmüştü. Tüm arkadaşlar Zafer arkadaşın Cudi'de kalmasını istiyordu, onun da isteği çoktu. Onun için Zafer arkadaş Cudi'de bıraktık. Besta'da yeni savaşçı eğitimini gördükten sonra alana geldi. Cudi'deki pratik çalışmalara katıldı.

Zafer arkadaş yeni bir arkadaştan ziyade sanki yıllarca pratikte kalmış gibi katılıyordu. Fedakar, yaşama katılımı örnek bir arkadaştı. Aktif olması için sürekli kendisini görevlere öneriyordu. Kısa süre içinde hemen hemen arazinin hepsini tanıdı ve hakimiyet sağladı. Yaşam içerisinde paylaşımcı, kolektif, tartışmaya açıktı. Özellikle yeni arkadaşlar katıldığında onlarla ilgilenme ve tartışma, Partiyi onlara kavratma konusunda sürekli bir çalışma içerisindeydi. Zafer arkadaş bunu iyi biliyordu düzenin insanlar üzerinde ne kadar tahribat yarattığını insanları kendi gerçekliklerinden uzaklaştırdığını ve kişiliksizleştirdiğini biliyordu, onun için ilgileniyordu. Zindanda eğitim görmüştü. Gördüğü eğitimi sürekli arkadaşlarla paylaşmak istiyordu. Kampa geldiğimiz zaman bu arkadaş da karda şehit düştü. Artık yürüyemiyordu, sanki vücudunun hepsi tutulmuştu. Sanki bazı insanlar ölümün ne zaman geleceğini tahmin ediyorlar. Onun için takat kalmıyor, yürüyemiyorlar. Bunun için ciddi bir çabaya da girmiyorlar. Zafer arkadaş da biraz öyle olmuştu.

15 Şubat 2014

Bugün 15 Şubat kara bir günü daha geride bırakıyoruz. 15 Şubat 1999'da Önderliğimiz komplo ile Türkiye'ye getirilmişti. Aradan on beş yıl geçti, on altıncısına giriyoruz daha Önderliği zindandan çıkaramadık. Onun için bu kara günde kendimizi sorguluyoruz. Yoğunlaşmaya çalışıyoruz, Önderliğe olan bağlılığımızı ve Önderlikle ne kadar doğru bir yoldaşlığı esas aldık, ne kadar yerine getirdik, bunu kendi kişiliğimde sorgulamaya çalışıyorum.

Son süreçte Önderlikle görüşmeler devam ediyor. TC devleti bazı değişiklikleri yapmak istiyor ama değişikliklerin amacında bizim hareketimizi bitirmek istiyor, tasfiye etmek istiyor. Düşman bunu yıllardır yapıyor ama başaramayacaktır. Eğer düşmanın hedefinde bitirmek ve tasfiye etmek olmasaydı Önderlikle yapılan görüşmeler yasal ve kanunlar çerçevesinde gelişirdi fakat öyle değil. Ne zaman AKP'nin canı istese hemen görüşmeleri engeller ve savaşı başlatır. Biz savaşa da hazırız, sorun savaş yapıp yapmamak değildir. Sorun burada TC devletinin dürüst yaklaşmamasıdır.

Biz de yavaş yavaş eğitimi bitirmeye çalışıyoruz, kışın biraz yoğunlaşmalarımız oldu, genel arkadaşların eğitime katılımları gelişti. Bazı yeni arkadaşlar eğitimde zorlandıkları için uyukluyorlardı. Üç, dört aydır katılmışlardı ilk defa kışın dağlarda kalıp eğitim görüyorlardı. Gerilladaki eğitim ile düzendeki eğitim arasında dünya kadar fark vardır. Bizimki daha çok ideolojik, örgütsel ve askeri ağırlıklıdır, özellikle arkadaşlarda ideolojik

eğitimlerde zorlanıyorlar. Gerçi hepimiz de zorlanıyoruz, kendimizi çözümleyemiyoruz, eğitimlerde mesele bizim kişiliğimiz olduğu zaman kendimizi kapalı bir kutu gibi yapıyoruz. Kişilik sorunlarımızı tam bilince çıkaramadığımız için kişiliklerimizde sorunlar sürekli kendisini tekrarlıyor. Biz biraz eğitim gördük, fakat eğitim görmeyen ve yoğunlaşmayan arkadaşlarımız da var. Kışın bir grup arkadaş dışarıdaydı. Bazı çalışmaları yürüteceklerdi seçim, öz savunma ve yeni savaşçı çıkarımı ve düşmanın olası saldırıları gelişirse cevap olmak içindi.

Biz de tüm niteliğimiz olan arkadaşları bu çalışmaya aktardık, sayıları beş-altı civarındaydı. Arkadaşlar sonuç alıcı bazı çalışmaları yürütmüştür. Ama yaşam ve işleyiş konularında çok eksik kalmışlar. Yürütmedeki Xe. arkadaş oradaydı. Xe. arkadaş kendisini sadece çalışma içinde boğmuş yanında bazı arkadaşlar var, onlarla tartışma ilgilenme bunlar yok. Arkadaş birçok şeyinde önünü açmış. Teknik malzemeler, her arkadaşın yanında kart, flash, arabalara binme vb. Bazen Parti üslubu olmayan kelimelerin kullanılması gibi. Tabii buna herkes zemin olmuş, herkesin de hoşuna gitmiş.

Birçok arkadaş olumsuz şeyleri yapmak için gururundan taviz veriyor, sesini çıkarmıyor, örgütün ağırlığı kalmıyor. Burada devrimci bir gurur sergilenmiyor, ama birisi ona 'ciddiyetsiz, gereksiz' dediği için gururu bunu kabul etmiyor. Hemen refleks gösteriyor ve bunun sonucunda üç arkadaş Gire Çolya'dan Gire Hirno tarafına izinsiz ve habersiz gidiyorlar. Aslında kaçıyorlar, gerçi bunu kendileri fazla kabul etmiyor.

Biz kampın içinde olduğumuz için biç bir şeyden haberimiz yoktu. Şubat'ın başında sabah erkenden iki arkadaş kampa geldiler, yaşanan durumu anlattılar. Biz de durumu kamp yönetimi ile paylaştık, genel yapıya yansıtmadık. Hemen kamptan üç arkadaşı onları arayıp bulmalara ve getirmeleri için görevlendirdik. Onlar geldiklerinde Gire Çolya'daki arkadaşlar da gelecekti neyse hepsi de kampa ulaştılar. Sorunu çözmek için sadece grup ile toplantı yapılsaydı, çözülmezdi. Kamptaki genel arkadaş yapısı içinde toplantı yaptık. İlk başta gruptaki arkadaşlar kendilerine sanki çok haklıymış gibi yaklaşıyorlardı. Kendilerini haklı görüyorlardı ama genel arkadaşların tavırlarını görünce örgüt yapısının nasıl bir tavır alacaklarının farkına vardılar. Bunlara karşı tavır geliştirdi.

Sonuç olarak bu ortaya çıkıyor. Bizim örgüt anlayışımız nedir, nasıl olması gerek, ya da biz bu örgütten ne kadar anlamışız? İlk başta dediğim gibi eğer örgüt kişiliğimize göre ise örgüte sahip çıkıyoruz, bize göre değilse artık bozmaya çalışıyoruz. Örgüt ayaklar altında giderken sen arabadan tut her örgütsüz şeyi bu kadar yapacaksın buna bir şey demiyorsun ama sen birisi bir kelime kullansa kıyameti koparıyorsun. Yerin dibine batası gururun kabul etmiyor. İşte bizim örgüt anlayışımız budur.

Neyse iki günlük bir toplantıdan sonra sorun çözüldü, ama bizde yoğunlaşma diye bir şey kalmadı. İlk başta kampa gelince iki arkadaş şehit verdik, zaten direk olarak örgüt ile bağlantıya geçemedik, örgüt bize karşı nasıl bir tutum sergileyecek bu psikolojiyi üzerimizden atmaya çalışırken -eğitimle biraz aşıldı-bunun üzerine bu olay eklendi. Biz bunu bir tarafa bırakalım da kampa o kadar gidiş ve geliş oldu. Güvenlik açısından tehlike teşkil ediyor ve eğitim üzerine yoğunlaşma olmuyor. İşte yaşanan sorunun yarattığı etkiler az değildir. Tabii sorunun kaynağında yönetimin rolü belirleyicidir. Örgütsel işleyiş uygulanmadığı takdirde birçok örgütsüz yaklaşımın önü açılıyor yani yaşamı bozacak ve kendisiyle uğraştıracak yaklaşımlar ortaya çıkıyor.

Bu yılki platformlar geçen yıla oranla daha olumlu geçti, ayın yirmisinde çıkacağız. Onun için bu yıl hem geçici düzenlemeleri erken yaptık, hem de kamptan erken çıkacağız. Gerçi dışarıda biraz müsaittir. Bu kış fazla kar yağmadı, arkadaşların dediklerine göre bir bahar havası var dışarıya çıkınca birkaç gün alışana kadar soğuktan üşüyeceğiz. Ama erken alışırsınız..

Devrimci Selam ve Saygılar

Gelhat Gabar

